

Tiểu Thụ Nhật Kí

Contents

Tiểu Thụ Nhật Kí	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26

Tiểu Thụ Nhật Kí

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại văn, nhất thụ nhất công, HEEditor: Phong DạTôi có một quyển sổ dùng để viết nhật kí. Hạo Minh n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-nhat-ki>

1. Chương 1

Thứ sáu ngày 10 tháng 9

Từ hôm nay trở đi, ta quyết định sẽ viết lại nhật ký. Từ sau khi học cao trung không viết qua, khi đó là bởi vì tập trung học hành, hôm nay lên đại học rồi, cuộc sống nhàn rỗi hơn rất nhiều, thế cho nên, để nâng cao trình độ văn chương của ta, một lần nữa bắt đầu viết đi.

Cuốn nhật kí này vốn là ngày hôm nay tại văn phòng phẩm ngoài trường học mua được, hình dáng có hơi nhỏ. Ta cũng nghĩ nên chọn quyển to một chút, Hạo Minh nói nhật ký không cần viết quá dài, bảo ta mua cái này được rồi, ta nghe theo. Ai... Hiện tại ngẫm lại, kỳ thực ta không cần phải mỗi lần đều nghe lời hắn, như vậy có vẻ rất không có chủ kiến. Nhớ lại trước đây học cao trung cũng đã bị Khiết, Doanh các nàng giễu cợt vì điều này. May là các nàng thi đậu đại học khác, nếu không bị các nàng bắt gặp, khẳng định lại muốn cười ta rồi.

Còn có cái gì hảo viết đây... Bây giờ còn sớm, cố gắng viết hết một tờ là được rồi.

Khai giảng đã hơn một tuần lễ, chung quy cảm giác được... Đại học cũng trong tưởng tượng của ta khác biệt rất lớn. Này nhé sinh viên đại học tương lai là chủ nhân của đất nước(chém đấy T[^]T), thế nhưng nha, bầu không khí học tập thật đúng là không cao, mọi người ai cũng chơi bời lêu lổng, làm cho ta không hiểu bọn họ tới nơi này là muốn học bài hay là lãng phí thời gian. Đặc biệt mấy người nam sinh ở ký túc xá chúng ta, luôn luôn thảo luận về con gái, hại ta muốn chen miệng vào cũng không được... Ai... Bây giờ vẫn còn đang nói, may là ta ở trên giường.

Hạo Minh đêm nay ở lại nhà của tỷ tỷ hần rồi, ngày mai là cuối tuần, không biết hần có trở về hay không a. Ta cũng rất muốn về nhà, nhưng chỉ có một mình ngồi xe ta lại sợ hãi, thâm hăm mộ Hạo Minh, có một tỷ tỷ gả đến chỗ này, xuất môn đều có thân nhân chiếu cố... Không được! Ta là nam sinh, không thể như vậy ý lại người khác! Hần là nên học được tính tự lập rồi! Ân! Được rồi! Từ nay về sau, ta không thể dựa dẫm vào Hạo Minh nữa, ta phải quyết chí tự cường! Cố gắng lên cố gắng lên!

Được rồi, đã viết rất dài rồi, ngày hôm nay tới đây thôi.

Thứ bảy ngày 11 tháng 9

Mệt mỗi quá... Vừa theo Hạo Minh đi dạo phố, đi dạo đến buổi chiều mới vừa về... Chân hảo mỗi...

Hảo muốn ngủ, hay là trước viết vài câu đi.

Hạo Minh ngày hôm nay sáng sớm đã trở lại trường học rồi, còn mang theo thật nhiều thức ăn trở về, đều là của tỷ hần làm, thật tốt a, có một tỷ tỷ. Hần chỉ chừa lại một ít cho bọn người kí túc xá, sau đó hai chúng ta len lén chạy ra bãi cỏ phía sau trường đem đốt còn lại xử lí sạch, hi hi... Thật là có điểm áy náy. Cái kia đùi gà rán kia thật là cực kỳ lớn, lần sau nhất định phải nói tỷ tỷ hần làm thêm nữa. Ngày hôm nay đi dạo lại tốn thêm một đồng tiền, làm sao bây giờ đây, chỉ còn hơn một trăm, còn phải chịu đựng thêm hai tuần mới đi nhận tiền sinh hoạt phí... Lẽ nào tuần sau phải về nhà?

Gọi Hạo Minh theo ta trở về không biết hần có chịu hay không, a, đã quên ta ngày hôm qua hạ quyết tâm muốn độc lập tự chủ rồi. Được rồi, ta lần sau một mình về nhà cũng được.

Đã đủ một trang giấy rồi, không viết nữa, mau nhanh đi ngủ...

Thứ năm ngày 16 tháng 9

Tuy rằng nói là nhật ký, nhưng muốn kiên trì mỗi ngày một trang lại thật không dễ dàng, quên đi, sau này mỗi tuần một trang là được rồi.

Gần đây a, xảy ra rất nhiều sự. Tin tức lớn nhất chính là—lại có nữ sinh đổ Hạo Minh!! Hơn nữa đối phương chính là hoa khôi ngành kiến trúc!! Là học tỷ của chúng ta! Này không khí học trường như bùng nổ...

Hạo Minh tiểu tử kia từ trung học bắt đầu vận khí đào hoa không ngừng, lên đại học càng lợi hại hơn, khai giảng mới hai tuần, thì có... Ai, ta cũng đếm không hết rồi. Trường vốn không nhiều nữ sinh, nam sinh tranh giành đều không bằng hần. Hiện tại hần không cần xuất thủ thì đã có mỹ nữ chủ động đưa đến, nhìn nhìn lại ta... Ai... Quên đi, trời cao chính là không công bằng...

Ta đến bây giờ chưa từng kết giao bạn gái a...

Có thể là ta bị thụ động rồi a... Ai, Hạo Minh đối nữ sinh cũng không chủ động lắm đâu nha.

Nữ sinh đều thích loại nam sinh thích vận động sao? Sớm biết thế ta đã đi theo Hạo Minh tham gia đội bóng rổ rồi, hại ta trước không hề nghĩ ngợi đã đi vào hội văn học, không biết hiện tại còn có thể sửa chữa được không đây

Ngày mai đi hỏi hội trưởng thử xem...

2. Chương 2

Thứ sáu ngày 17 tháng 9

Ngày hôm nay vừa gặp phải học tử theo đuổi Hạo Minh kia, hình như tên là “Hà Hân Di”, buổi trưa lúc đang ăn cơm thì nàng vừa vặn cùng bạn tới đây.

Ngày hôm qua ta ham ăn thức ăn nên không nhìn rõ nàng, nguyên lai nàng lớn lên có điểm giống “Trương Bách Chi”(1), vóc dáng cũng tốt rất, Hạo Minh thật là có phúc a. Nghe nói nàng đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại tới kị tức xá cho hắn, tiểu tử kia chưa từng nói cho ta biết, lẽ nào hắn là sợ ta ghen tị? Ai, cùng hắn làm bằng hữu bảy năm, ta thật tức chết rồi, dù sao hắn được nữ sinh hoan nghênh cũng không phải chuyện mới một hai ngày, ta ở bên cạnh hắn quả thật là làm nền mả. Ta van người hãy mau tìm một cô bạn gái sống yên ổn đi, không biết lần này cái học tử kia có cơ hội hay không.

Ta cũng phải tìm một bạn gái mới được, nếu không cũng thật quá mất mặt, lớp ta hơn một nửa nam sinh đều đã có rồi, hơn nữa đều là kết giao từ khi còn học cao trung, hiện tại ta thật sự rất hối hận a, khi đó vì sao như vậy không hy vọng tìm người yêu. Khi đó còn đang học cao nhị(hình như là lớp 11 bây giờ), căn bản là không cần như vậy khẩn trương ôn tập, thật vất vả mới có một học muội gửi cho ta thư tình... Ta hết lần này tới lần khác... Ai... Không muốn nói ra, quá khứ coi như qua đi.

Ngày hôm nay cũng không gặp hội trưởng, hiện tại ta lại có điểm do dự... Rốt cuộc có nên hay không đổi hội đây. Chỉ là vì muốn được nữ sinh hoan nghênh mà đơn giản đổi hội nói như thế hình như có điểm ấu trĩ a... Ai... Phiền.

Thứ hai ngày 20 tháng 9

Ta đã quyết định không đổi hội rồi. Không lẽ nữ sinh nào cũng thích nam sinh chơi bóng rổ sao, ần! Ta muốn khẳng định ưu điểm của chính mình!

Buổi chiều ngày hôm nay đi thư viện gặp phó hội trưởng, nàng gọi là “Triệu Nhã Cẩm”, là học tử trên chúng ta hai khóa. Tuy rằng không phải rất đẹp, nhưng tính tình rất là khó tìm được, vừa ôn nhu lại vừa cẩn thận tỉ mỉ. Ta chỉ cùng nàng tại buổi họp của hội gặp qua một lần, nàng cư nhiên mới một chút liền nhận ra ta. Khi đó người nhiều như vậy a... Nữ sinh trong hội văn học kỳ thực không ít, nói không chừng có người nào trong hội coi trọng ta thì sao, ha ha.

Học tử mượn một bộ “Thế giới bình thường”(2) cho ta về xem đó, là của Lộ Dao viết, nghe nói rất không tồi. Thật tốt quá, tối nay không sợ nhàm chán rồi.

Ngày hôm nay nhân tiện viết lên đây, mau lên đi đọc sách!

Thứ tư ngày 22 tháng 9

Hạo minh tiểu tử kia, thế mà lại cự tuyệt hoa khôi hệ kiến trúc. Đúng là có phúc mà chẳng biết hưởng a.

Hiện tại nam sinh ở kị tức xá đang lên án công khai hắn... Thật là, cũng đừng hướng về mặt ta mà mắng a... Tốt xấu ta cũng là bạn thân của hắn, bảo ta như thế nào đối xử với hắn được.

Bất quá tên kia cũng thực sự là không đáng được thông cảm, ánh mắt cao như vậy, rốt cuộc nữ sinh như thế nào mới hợp tính hắn a? Chỉ biết là hắn trước có bảo đã từng yêu, hình như... Nhớ không lầm, khi đó là đang học cao nhị, nữ sinh kia chắc phải là một đại mỹ nữ đây (hình như so với ”Trương Bách Chi” học tử hấp dẫn hơn nhiều)... Hắn cũng là nói một tiếng đã đem người khác quăng đi, lãng phí! Cẩn thận kéo trời phạt...

“Thế giới bình thường” quả nhiên hay a, đặc biệt thích đại ca “Tôn Thiệu An” kia, như vậy mới gọi là nam tử hán a. Đã xem hơn một nửa rồi, mau xem nhanh lên để còn trả lại cho học tử.

Thứ năm ngày 23 tháng 9

Thật là xui xẻo a! Ta đã làm chuyện gì sai sao! Đừng đem ta dính dáng vào có được hay không!

Cái kia hoa khôi, lớn lên thật đẹp, nhưng cá tính thật là đáng ghét, ta van người người đi theo Nhã Cẩm học tử học đi a!

Ai... Sớm biết thế đã không chờ Hạo Minh xong trận đấu đi ăn cơm chiều, hại ta một mình chịu khổ tai bay vạ gió.

Hiện tại mới sáu giờ rưỡi chiều, nhưng ta không đợi được tới buổi tối! Không lập tức viết ra oán khí của ta không có chỗ phát tiết a!

Ta chỉ là hảo bằng hữu của hần mà thôi! Hần thích người nào ta thể nào quản được chứ? Người có hay không bình thường a?? Muốn biết hần vì sao cự tuyệt người? Vậy sao người không trực tiếp đi hỏi hần? Còn tìm một đồng người đến mắng ta! Trời ạ! Ta trêu chọc người nào hả?

Đám mấy thằng con trai kia cũng không phân biệt tốt xấu, các người là chó của nàng a??

Ta hiện tại có thể nói cho người: “Đáng đời người! Hần cự tuyệt người là lựa chọn sáng suốt!”

Hối hận a! Vì sao vừa rồi ta không có nói như vậy! Hần là phải đem bọn họ mắng cho vô cùng xấu hổ mới đúng a! Ta hận mình mềm yếu!

Ghe tởm a! Ý vào nhiều người ức hiếp ta! Các người là loại bại não!! Mẹ nó! Hại ta muốn mắng chửi thô tục.

Thứ sáu ngày 24 tháng 9

Ai... Phiền... Hảo phiền... Phiền chết người đi được!!

Một ba vị bình, một ba lại khởi. (*)

Hạo Minh lão huynh, ta van người người buông tha ta đi, người thích thể nào thay ta báo thù đều được rồi, ta không muốn lại bị xử nữa đâu... Ta sao mà bất hạnh a...

Ngày hôm qua còn có một sự kiện nữa. Không biết người nào miệng rộng nói cho Hạo Minh biết, hần tối hôm qua hơn bảy giờ nổi giận đùng đùng tới tìm ta, ngay cả tắm cũng chưa tắm... Một thân mồ hôi rất bốc mùi a...

Hần cái kia bộ dạng... Nhớ tới lại phát lạnh... Ta cũng không bị thương, chỉ là bị nhéo cổ mà thôi, ta vốn cũng sinh khí, nhưng người cũng không cần phải nhất nhất mở miệng là nói cái gì giết cả nhà a?? Người đường đường là con trai bí thư thị ủy, sao lại giống như một tên xã hội đen thế. May là ta khi đó đã tỉnh táo lại, kịp thời đem hần ngăn cản. Nam sinh kị tức xá chúng ta cũng thực là khi thiện sợ ác, mấy ngày hôm trước mới đòi đem Hạo Minh mắng chó huyết lâm đầu, tối hôm qua nhìn hần hung ác như vậy chỉ sợ trồn một bên, là nam nhân đáng lẽ phải đứng ra khuyên hần vài câu a. Ta xui xẻo nhất, bị đám người đó bỏ rơi đem ta giao cho cốp...

Hại ta ngày hôm nay không ngủ đủ giấc cộng thêm chưa ăn uống gì, ai...

Hần khi tối muốn đi tìm cô hoa khôi kia “nói rõ ràng”. lão đại, người cũng đừng đem sự việc xé ra to a, ta cũng chịu không nổi cứ phải lần qua lần lại a.

(1) Trương Bách Chi (Trương Bá Chi) là một diễn viên xinh đẹp nổi tiếng của Trung Quốc (có thể lên gg tìm hiểu thêm a~)

(2) QT là “Bình thường địa thế giới” >: mình chưa nghe nói đến cuốn này và cũng chưa nghe qua tác giả a, bạn nào biết tên chính của nó thì nói cho mình vs nhé. Cảm ơn trước ^^

~(*) hình như là một câu thành ngữ của Trung Quốc mình cũng không biết nên edit thế nào cho hay nên thôi để nguyên:”> *các bạn thông cảm nếu biết (lại) chỉ cho mình vs >_

3. Chương 3

Thứ bảy ngày 25 tháng 9

Mấy ngày nay thật đúng là có nhiều sự việc xảy đến mà... Đáng ghét loại cuộc sống quay cuồng thế này a, nhanh đưa lại những ngày yên ổn cho ta đi mà!!

Tối hôm qua Hạo Minh đi tìm học tỷ kia, cũng không biết hần làm cái gì quỷ dị, kết quả, ngày hôm nay sáng sớm, học tỷ kia cứ nhiên tại cửa chờ chúng ta...

Bắt ta trước mặt mọi người xin lỗi? Lại còn khom người?

Quả thực giống như đang đóng film truyền hình dài tập a, chịu không nổi! May là khi đó ai nấy còn đang ăn sáng nên không bị nhiều người bắt gặp, ta mới không bị mất thể diện ... Nhưng miệng lưỡi người đời rất là đáng sợ a! Tối buổi chiều đã khiến cho toàn bộ trường đều biết hết! Dọc theo đường ta quay về ký túc xá đều bị người ta chỉ trỏ! Người cứu mạng a! Vì sao ta khi đó ta không về phòng?! Buổi chiều hôm qua nếu như ta về thì cái gì cũng không có xảy ra! Đều là Hạo Minh kia ngu ngốc làm hại! Cho ta mượn tiền làm gì! Ta không có tiền khẳng định sẽ hạ quyết tâm trở về phòng! A a a a! Tất cả đều là do hấn rước lấy! Tức chết! Ta quyết định mấy ngày nay muốn yên ổn, không thèm nhìn mặt hấn cho mà xem!

Chủ Nhật ngày 26 tháng 9

Ta thừa nhận... Ta thực sự là một nam nhân không kiên định lập trường...

Cho ăn một trận đùi gà rán sẽ mua chuộc được ta...

Ngày hôm nay bị Hạo Minh dụ dụ dỗ dỗ đi đến nhà tỷ tỷ hấn, sau đó được ăn một bữa tiệc lớn do chính tỷ hấn nấu... Cứ như vậy... Ta đã tha thứ cho hấn. Không có biện pháp... Ai kêu tỷ tỷ hấn tay nghề thật tốt quá, tên kia chính là dùng kế sách dụ dỗ a.

Ngẫm lại cũng đúng, nam tử hán đại trượng phu, hấn là lòng dạ phải phóng khoáng, nếu vì vài việc nhỏ làm ra vẻ sắc mặt khó chịu cho người ta xem, ta đây cũng quá hẹp hòi rồi.

Vốn khi trở về rất muốn hỏi hấn, hấn rốt cuộc đã nói với học tỷ đó cái gì.

Nhưng cái này hình như có điểm gì đó bất quá, cuối cùng vẫn không có hỏi.

Bất quá ta vừa phát hiện một việc, anh rể hấn cư nhiên viện trưởng viện kiểm sát! Cha hấn chính là bí thư thị ủy... Quả thực là quan lại thế gia! Hại ta hiện tại đi cùng hấn đều có áp lực...

Thứ ba ngày 28 tháng 9

Rất nhanh gần tới ngày lễ quốc khánh rồi, thật tốt quá.

Ngày hôm nay chính là tết trung thu, chúng ta đều đến tại thao trường tổ chức tiệc tối, lão sư giáo viên đều tới đủ. Tất cả mọi người chơi đùa điên cuồng.

Nam sinh ban này biểu diễn vũ đạo thật đúng là khôi hài! Ta cười đến nổi ngã vào người Hạo Minh không đứng dậy nổi! Ha ha! Hiện tại nhớ tới lại thấy buồn cười! Đặc biệt cái động tác xoay thất lưng kia! Biểu tình rất khoa trương! Nhảy càng không chỉnh tề, thoát nhìn rất là quái dị... Ha ha... Hạo Minh tên kia lại không có gì phản ứng gì, ngồi rất chắc chắn. Bình thường hấn vốn dễ cười hơn ta a.

Sau đó là khiêu vũ tập thể, ta rất muốn cố lấy dũng khí mời nữ sinh nhảy, đều do Hạo Minh động tác quá chậm, làm trở ngại ta đi không nhanh khi ra đến giữa sân trường, nữ sinh thoáng cái bị người khác cướp sạch quách, hại ta đến cuối cùng là phải nhảy cùng Hạo Minh... Hai người nam sinh to lớn ôm ôm ấp ấp còn không khó coi sao... Hoàn hảo chính là ta phải khiêu vũ với Hạo Minh, ai biểu nữ sinh trường học của ta quá ít...

Àn, ngày mốt chính là quốc khánh, có thể quang minh chính đại về nhà rồi! Thật là cao hứng!

Chủ Nhật ngày 10 tháng 10

Gần đây không có sự gì phát sinh, cuộc sống cuối cùng cũng khôi phục như cũ.

Hội văn học muốn phát hành tập san, mỗi ngày đến buổi tối đều phải tập trung họp, cố gắng bận rộn. Ta đi theo mấy người học tỷ thẳng thắn cùng hiền thực, các nàng đều biết sự kiện của học tỷ “hoa khôi” kia, may các nàng là người tốt, chưa từng hỏi ta về chuyện đó, không giống như lớp của ta này tam cô lục bà (ỉ chỉ mấy nàng ưa tám chuyện). (*)

Nguyên lai Nhã Cẩm học tỷ còn chưa có bạn trai, nàng tốt bụng, lại có văn tài, tướng mạo cũng coi như thanh tú, chỉ là không hay diện trang phục mà thôi, ta nghĩ nàng nếu như thay đổi lại kiểu tóc, mặc vào quần áo đẹp, khẳng định so với hiện tại đẹp hơn rất nhiều. Đây nam sinh thật đúng là không biết nhìn hàng a, nếu như là ta... Ân, ta hình như đối học tỷ có điểm hảo cảm a, làm sao bây giờ đây, không biết nàng nghĩ

về ta thế nào. Ta còn là lần đầu tiên chủ động đối nữ sinh có hứng thú, ai...Cố gắng không nên quá mất ý tứ...

(*) Tam cô lục bà; ba cô sáu bà (chỉ những người phụ nữ làm nghề bất chính, lừa đảo. Ba cô trong đó có đạo cô, cô đồng. Sáu bà gồm bà mối, bà lang, mẹ mìn, chủ nhà chứa.) Ở đây là lớp học nên mình nghĩ chắc là chỉ mấy nàng lăm chuyện (gossip girl) ah

4. Chương 4

Thứ hai ngày 11 tháng 10

Ta thực sự... Như vậy không có nam tử khí khái...

Ai... Hảo khổ sở...

Ta phải hảo hảo rèn luyện thân thể rồi. Hôm trước học thể dục chỉ là chạy 180m mà thôi, ta ... mất mặt a... Cư nhiên té xỉu... Không còn mặt mũi gặp người khác nữa... Chính ta còn không nhớ rõ là chuyện gì đã xảy ra, vừa tỉnh lại cũng đã nằm ở phòng y tế. Ta trước đây không gầy yếu như thế này nha, gần đây vì sao lại thành bộ dạng này, không lẽ là do trước kia vì thi vào cao đẳng nhốt mình trong nhà chăm chỉ học ư.

Hạo Minh tên này... Vốn là nên cảm tạ hắn đã đưa ta vào phòng y tế, thế nhưng, hắn cần gì phải bẻ ta như bẻ công chúa thế(cái này có chém tí đoạn công chúa:>)! Nếu như là công thì ta cũng không đến nỗi mất mặt như thế này a... Thao trường cách phòng y tế cả một đoạn đường dài! Như thế không phải... Trời ạ! Bị bao nhiêu người thấy rồi

~!! Công thì còn có thể thấy một ít chí khí a, đằng này lại bẻ như thế >_< ta=" giống=" như=" một=" kẻ=" bắt=" lực=" a,=" ghê=" tởm=" a...=" giận=" nhất=" chính=" là,=" tại=" phòng=" y=" té=" thử=" cân=" nặng=" chơi,=" hấn=" so=" với=" ta=" nặng=" hơn=" 6kg=" a!=" rõ=" ràng=" chỉ=" cao=" hơn=" ta=" vài=" cm,=" sao=" hấn=" lại=" cường=" tráng=" hơn=" ta=" nhiều=" như=" thế=" a!=" tức=" giận=" ta=" đau=" đốn=" hạ=" quyết=" tâm,=" muốn=" tăng=" cân!=" cho=" nên=" ngày=" hôm=" nay=" ta=" liều=" mạng=" xin=" thêm=" cơm,=" nhưng=" ăn=" đã=" rất=" no=" rồi,=" bụng=" trướng=" thật=" khó=" chịu=" a...=" ngày=" hôm=" nay=" ta=" lại=" gặp=" được=" nhã=" cầm=" học=" tỷ=" rồi,=" nhưng=" nằng=" không=" nhìn=" thấy=" ta,=" khi=" đó=" có=" nhiều=" người=" lăm=" nha.=" ta=" chỉ=" cho=" hạo=" minh=" xem,=" hấn=" nói=" trông=" cũng=" bình=" thường.=" ai,=" nhã=" cầm=" học=" tỷ=" thì=" không=" giống=" như=" "hoa=" khô=" xinh=" đẹp=" kia=" rồi,=" mỹ=" nhân=" có=" gì=" đặc=" ý=" hả,=" khuôn=" mặt=" đẹp=" có=" ích=" lợi=" gì?= tìm=" bạn=" gái=" hay=" muốn=" xem=" vợ=" a.=" ta=" như=" thế=" cũng=" không=" trả=" lời=" hấn,=" ân,=" khăng=" định=" là=" nói=" quá=" rồi=" đi?= ta=" quyết=" định=" hảo=" nắm=" chặt=" cơ=" hội=" tốt,=" nhã=" cầm=" học=" tỷ=" tốt=" như=" vậy,=" nữ=" sinh=" như=" thế=" sớm=" muộn=" gì=" sẽ=" có=" người=" thưởng=" thức,=" ta=" nhất=" định=" phải=" tiên=" hạ=" thủ=" vì=" cường=" mới=" được!=" hảo!=" cứ=" như=" vậy=" quyết=" định,=" nỡ=" lực=" lên!=" lửa=" bùng=" bùng=" đến=" trời(ý=" chỉ=" quyết=" tâm=" cao)!= "nỗ=" lực=" lên!=" thứ=" năm=" ngày=" 14=" tháng=" 10=" ta=" thực=" sự=" quá=" thông=" minh!=" a!=" lần=" đầu=" tiên=" bội=" phục=" chính=" mình=" như=" thế!=" ha=" ha=" ha!=" tuyệt=" a!=" ta=" nghĩ=" ra=" một=" phương=" pháp=" đưa=" tình=" vô=" cùng=" tuyệt=" diệu!=" chính=" là=" —đem=" thư=" tình=" kẹp=" trong=" cuốn=" tiểu=" thuyết=" học=" tỷ=" cho=" ta=" mượn!=" sau=" đó=" trả=" lại=" cho=" nàng!=" tuyệt=" với=" a!=" vừa=" gây=" bất=" ngờ=" còn=" có=" thể=" tránh=" khỏi=" xấu=" hổ,=" ha=" ha=" ha!=" ta=" quá=" lợi=" hại!=" đây=" là=" do=" ta=" ngày=" hôm=" nay=" ở=" trong=" lớp=" học=" bỗng=" nhiên=" linh=" quang=" chợt=" lóe=" nghĩ=" đến=" cái=" này,=" lúc=" ta=" thực=" sự=" là=" bị=" chính=" tài=" trí=" của=" mình=" hù=" dọa=" a!=" cao=" hứng=" thiếu=" chút="

nữa=" nói=" nhảy=" dựng=" lên!=" may=" là=" hạo=" minh=" ngồi=" bên=" cạnh=" ta=" kìm=" hãm,=" ta=" hưng=" phấn=" đắc=" ý=" nói=" cho=" hấn=" biết.= hấn=" cư=" nhiên=" không=" tán=" đương=" ta,=" chỉ=" là=" nói=" câu=" ——=" thật=" thế=" sao?= hứ!=" còn=" nói=" cái=" gì=" là=" anh=" em=" của=" nhau=" a?= phụ=" họa=" ta=" một=" chút=" để=" cho=" ta=" cao=" hứng=" tí=" không=" được=" sao,=" mặc=" kệ=" hấn.= bắt=" quá=" muốn=" viết=" ra=" một=" lá=" thư=" có=" thể=" chắc=" chán=" rằng=" học=" tỷ=" chấp=" nhận=" là=" thư=" tình=" quả=" thật=" không=" để=" dằng=" a,=" học=" tỷ=" tài=" trí=" hơn=" người,=" ta=" không=" nói=" cho=" hay=" sợ=" không=" làm=" được=" nằng=" cảm=" động...=" ân...=" ta=" nhất=" định=" phải=" nỗ=" lực=" lên!=" chủ=" nhật=" ngày=" 17=" tháng=" 10=" nguyên=" lai...=" thư=" tình=" thực=" sự=" là=" rất=" khó=" viết=" a...=" ta=" hai=" ngày=" nay=" vất=" hết=" óc=" cũng=" không=" viết=" ra=" được=" một=" cái=" nào=" vừa=" lòng,=" ai...=" ta=" cũng=" chỉ=" giới=" viết=" văn=" xuôi=" thôi=" a?= còn=" nữa=" tuần=" sau=" phải=" giao=" bản=" thảo=" cho=" hội=" văn=" học,=" hảo=" phiền=" a!=" bận=" rộn=" quá=" đi.= còn=" có!=" chân=" hạo=" minh=" tên=" tiểu=" tử=" này!=" cái=" gì=" là=" hảo=" huynh=" đệ=" a!=" ta=" rồ=" rằng=" bận=" bịu=" muốn=" chết=" hấn=" lại=" còn=" bỏ=" đá=" xuống=" giếng(giậu=" đổ=" bìm=" leo)!= nhờ=" hấn=" giúp=" ta=" viết=" bài=" báo=" cáo=" thị=" trường=" mà=" thôi,=" hấn=" liền=" mở=" miệng=" nói=" "không=" có=" cửa=" đầu!=" cũng=" không=" ngẫm=" lại=" mỗi=" lần=" thi=" là=" ai=" cho=" hấn=" xem=" bài=" a!=" lại=" còn=" làm=" bày=" ra=" vẽ=" mặt=" là=" suy=" nghĩ=" cho=" ta,=" nói=" cái=" gì=" kinh=" nghiệm=" thực=" tiễn=" nên=" tự=" mình=" tích=" lũy=" được!=" thật=" sự=" là=" vì=" không=" còn=" thời=" gian=" nên=" ta=" mới=" nhờ=" người=" giúp=" ta=" một=" lần=" a!=" ta=" khẳng=" định=" sau=" này=" sẽ=" không=" tìm=" tới=" người=" nữa=" đâu!=" thăm=" rồi!=" buổi=" chiều=" mai=" sẽ=" phải=" giao=" bài=" báo=" cáo=" rồi=" a!=" ai...=" vì=" sao=" ta=" lại=" kết=" giao=" với=" loại=" bằng=" hữu=" này?= dù=" gì=" ta=" vẫn=" đem=" người=" làm=" tri=" kỷ,=" chuyện=" gì=" đều=" đối=" với=" người=" nói=" hết,=" hiện=" tại=" viết=" thư=" tình=" cũng=" phải=" trưng=" cầu=" ý=" kiến=" của=" người,=" ta=" đều=" như=" vậy=" đem=" mình=" "bất=" cứ=" giá=" nào=" rồi,=" ai=" biết...=" người=" không=" cho=" ta=" ý=" kiến=" thì=" thôi!=" còn=" dùng=" bộ=" mặt=" bao=" công=" đối=" với=" ta!=" ta=" chưa=" từng=" tức=" giận=" với=" người=" người=" ngược=" lại=" còn=" dám=" oán=" trách=" ta?= có=" loại=" đạo=" lý=" này=" sao=" a!=" bỏ=" bỏ=" bỏ!=" cầu=" người=" không=" bằng=" cầu=" mình!=" người=" không=" giúp=" ta=" chẳng=" lẽ=" ta=" sẽ=" ngồi=" chờ=" chết=" hử?= hanh!=" báo=" cáo=" thị=" trường=" ta=" sẽ=" không=" biết=" tự=" mình=" lên=" mạng=" tìm=" sao?= trần=" gia=" hào=" ở=" kí=" tức=" xá=" ta=" đã=" mang=" máy=" vi=" tính=" của=" hấn=" đem=" tới=" trường=" học,=" ta=" với=" hấn=" giao=" tình=" coi=" như=" không=" tề,=" hấn=" hấn=" là=" sẽ=" giúp=" ta=" nha...=" ân...=" đợi=" tí=" nữa=" sẽ=" hỏi=" hấn.= thứ=" ba=" ngày=" 19=" tháng=" 10=" mưa=" dầm=" mấy=" ngày=" nay=" trời=" mưa=" không=" ngừng,=" tất=" cả=" mọi=" người=" rất=" buồn=" bực,=" thế=" nhưng=" ta=" a,=" tâm=" tình=" lại=" rất=" thoải=" mái.= kỳ=" thực...=" nam=" nhân=" cũng=" là=" sinh=" vật=" hay=" thay=" đổi...=" ta=" không=" phải=" nói=" chính=" mình.= hạo=" minh=" hấn=" a,=" lúc=" trước=" chết=" sống=" không=" muốn=" giúp=" ta=" viết=" báo=" cáo,=" mà=" máy=" vi=" tính=" của=" trần=" gia=" hào=" tự=" nhiên=" nhiễm=" virus,=" làm=" hại=" ta=" tới=" sáng=" ngày=" thứ=" hai=" vẫn=" không=" có=" biện=" pháp=" viết=" được,=" khi=" đó=" thực=" sự=" là=" hoảng=" cả=" lên=" làm=" ta=" hoang=" mang=" lo=" sợ=" a...=" ha=" hử,=" nhưng=" trời=" không=" tuyết=" đường=" người=" a,=" buổi=" trưa=" thì=" hạo=" minh=" cho=" ta=" một=" chồng=" đồ,=" mở=" ra=" vừa=" nhìn!=" nga!=" đây=" chính=" là=" bản=" báo=" cáo=" mà=" thầy=" giáo=" muốn=" chúng=" ta=" viết=" a!=" hơn=" nữa=" còn=" được=" đánh=" từ=" máy=" tính!=" ta=" còn=" tưởng=" rằng=" hấn=" cũng=" là=" từ=" online=" làm=" ra,=" nhưng=" hấn=" nói=" cho=" ta=" biết=" là=" chính=" hấn=" đã=" đến=" máy=" vi=" tính=" của=" trường=" học=" đánh=" ra=" sau=" mang=" ra=" ngoài=" in=" cho=" ta.= a...=" ta=" lúc="

đó=" vô=" cùng=" cảm=" động=" a...=" tuy=" rằng=" không=" biết=" hần=" vì=" sao="
bỗng=" nhiên=" thay=" đổi=" chủ=" ý...=" mặc=" kệ,=" hần=" có=" lòng=" giúp=" ta=" là=" được=" thực=" sự=" không=" biết=" nên=" làm=" thế=" nào=" cảm=" ơn=" hần=" mới=" tốt,=" vốn=" định=" bụng=" mời=" hần=" đi=" ăn=" mì=" ông=" lao=" nhưng=" này=" hai=" ngày=" khí=" trời=" cũng=" không=" hảo,=" không=" thể=" làm=" gì=" khác=" hơn=" là=" chờ=" đến=" cuối=" tuần.= " còn=" có=" một=" việc=" khiến=" ta=" cao=" hứng=" nữa,=" ta=" cuộc=" đời=" lần=" đầu=" tiên=" viết=" thư=" tình,=" rớt=" cục=" đã=" ra=" lò=" rồi!=" ta=" cải=" biên=" của=" từ=" chí=" ma=" (*)mở=" đầu,=" phần=" sau=" ta=" dùng=" bút=" pháp=" văn=" xuôi=" -= " sở=" trường=" của=" ta=" để=" viết,=" nói=" chung,=" ta=" đối=" với=" phong=" thư=" khá=" hài=" lòng!=" hiện=" tại=" mọi=" việc=" đã=" sẵn=" sàng=" chỉ=" còn=" chờ=" cơ=" hội=" thôi!=" ngày=" mai=" đêm=" thư=" kẹp=" trong=" "> để trả lại cho học tử... Ân... Thế nhưng... Trả lại cho nàng liền có điểm không ổn, nếu như nàng phát hiện nó ngay trước mặt ta, sẽ có điểm xấu hổ, hơn nữa cũng không có cảm giác thần bí... Phải làm sao để tránh bị thấy ngay trước mặt đây...

Ai... Nghĩ không ra phương pháp...

Thứ tư ngày 20 tháng 10

Thật là khẩn trương hảo khẩn trương a!

A! Ta hiện tại tâm tình kích động! Đứng ngồi không yên!

Thư tình rớt cục đã gửi a!

Rớt cuộc học tử sẽ nghĩ như thế nào đây! Ta hảo khẩn trương a! Lại có điểm sợ hãi!

Ai, ta phải loại bỏ ý nghĩ sợ hãi đi, ta đã cố gắng hết sức nhất định sẽ tốt thôi ...

Cho nên a... Nhanh bình tĩnh lại đi!

Đây chính là ý kiến của Hạo Minh, hần nói ta mang thư tình để dưới học bàn của học tử, thật đúng là một biện pháp tuyệt diệu a! Cứ như vậy mọi chuyện đều được giải quyết!

Ta giữa trưa thừa dịp mọi người đều đi gần hết rồi làm điều đó,ta lần đầu tiên đi vào phòng học của học tử nhưng lại là đi đưa thư tình... Nhớ tới lại thật có điểm xấu hổ, khi đó Nhã Cầm học tử không ở phòng học, nhưng còn có mấy người ở lại... Ta còn sợ bọn họ không cho ta đi vào, may có đàn anh trong đội bóng rổ, hần quen với Hạo Minh, nên cũng biết ta. Sau đó, ta thuận lợi mà bỏ thư tình vào.

Không biết học tử có thấy được không? Hần là đang đọc a?

Thật là khẩn trương hảo khẩn trương a!

Thứ năm ngày 21 tháng 10

Ta thật không thể tin được... Ai... Rất muốn khóc a...

Vì sao! Vì sao!

Vì sao lên trời cao như vậy trên cột ta! Ta không còn dũng khí để viết thêm một bức thư nào nữa rồi! Hảo thảm a!!

Ta cũng chẳng còn tinh thần mà viết nhật kí... Ai...

Ngày mai chờ ta tâm tình bình phục tí rồi viết sau...

(*) Tôi có một tình yêu () là bài thơ của Từ Chí Ma ()

thật ra ta lên baidu tìm (sau kinh nghiệm tìm goo ko bao h' ra nữa:">) thấy ông bút danh là Nam Hồ cơ mà dịch sát từ QT là Từ Chí Ma nên để thế luôn."

5. Chương 5

Thứ sáu ngày 22 tháng 10

Được rồi, hiện tại đã có thể viết (nhật kí), tuy rằng vẫn còn ỉu rũ, nhưng cũng khởi sắc lên chút ít rồi.

Ta như thế khó khăn lắm mới viết được một cực phẩm thư tình a... Ta trước tiên có vài phần thương tâm cho người (ý chỉ thư tình)... Người sứ mạng chưa hoàn thành mà đã “Anh niên mất sớm” (mất khi tuổi còn đang trẻ =))... Đau xót a...

Tối hôm qua sau khi tan họp ở hội văn học, ta thấp thỏm lo lắng hỏi học tử —— Tỷ đã nhận được cuốn sách ta trả chưa? (đây là một cách hỏi khôn khéo a, nếu thấy cuốn sách rồi chắc thư tình cũng đã nhận được a.)

Nàng mỉm cười trả lời —— Nhận rồi.

Vì vậy ta khẩn trương hỏi tiếp —— vậy tử... Có cái gì muốn nói với ta không? Kết quả, học tử rất mặc danh kì diệu mà nhìn ta ——

Nói với cậu? Nga, không có gì, cậu mượn lâu như vậy nhưng giữ gìn rất tốt nhỉ.

Ta tại chỗ đần độn... Nay chứng minh cái gì?? Ta không thể tin được a!! Đây là tiếng lòng của ta a!

Ta hỏi học tử, lẽ nào trong sách không kẹp cái gì a? Nàng còn hỏi ngược ta, không lẽ cậu để phiếu kẹp sách (bookmark?) trong đó sao? Ta khóc không ra nước mắt...

Rốt cuộc nó ở nơi nào? Ta rõ ràng nhớ kỹ đã để trong đó a, ta đem trước đó đã để sẵn trong sách, sáng sớm cũng đã xác nhận chắc chắn một lần nữa rồi mới mang đi a...

Ồ... Nếu như nó bị rớt dọc đường, như thế những điều giấu trong lòng sẽ bị người khác đọc được mất!

Ai... Ta nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết mấu chốt vấn đề là ở chỗ nào.

Ta thế nhưng cố hết sức mới viết được ra lá thư đó, muốn ta tái viết một lần ta thật sự không dậy nổi tinh thần a... Còn phải lo lắng có hay không bị người ngoại nhật được a...

Thực sự là xui xẻo kéo đến mà...!!

Đã trải qua một kinh nghiệm thảm như vậy, ta không muốn bị một lần thứ hai nữa...

Thứ sáu ngày 29 tháng 10

Một tuần không viết... Bởi vì không có sự gì phát sinh.

> do ta viết đã được chọn in trong tập san của hội văn học! Thật là cao hứng! Đây là lần đầu tiên văn chương của ta được xuất bản, hiện tại ta được thăng lên vị trí bộ phó bộ tuyên truyền rồi, cho nên trách nhiệm cũng lớn hơn rất nhiều.

Gần đây theo đuổi học tử cũng không có gì tiến triển, từ sự kiện thư tình lần trước khiến ta rất lo lắng... Hiện tại qua lâu như vậy rồi cũng không có nghe nói là có người nhật được, ta rất cực buồn tang đá lớn trong lòng.

Bất quá giờ đã trở lại cuộc sống bận lu bù rồi.

Mấy ngày nay buổi tối đều phải đến hội văn học để sắp xếp bài, ta phát hiện không giỏi mấy vì tính thực sự phiền phức, ta chỉ hiểu được một vài thao tác cơ bản, hơn nữa tốc độ đánh chữ chậm muốn chết, nên không thể làm gì khác hơn là tìm Hạo Minh nhờ hỗ trợ, tiểu tử kia thế nhưng lại là “Bàn tay vàng đánh chữ”. Bởi chuyện đó, hiện tại hắn biến thành hội viên vinh dự của hội văn học rồi, các học tử đều rất thích hắn, liệu mạng mong lời kéo được hắn vào hội...

Ta bắt đầu có điểm bất bình rồi, tên kia đi đến chỗ nào đều có danh tiếng mạnh mẽ... Ai, thực sự là tự mình chuốc khổ a, các hội viên nam trách ta mang hắn tới, làm các nữ sinh đều xuân tình nhộn nhạo; các nữ sinh lại khen ta vì hội lập công, còn muốn ta cố gắng thuyết phục hắn gia nhập... Ta thực sự là tiến thoái lưỡng nan a...

Bất quá ta lấy lợi ích của mình để suy nghĩ, tốt nhất là hẳn đừng có tham gia vào hội, ta cũng là nam sinh a...

Thứ năm ngày 4 tháng 11

Ta hiện tại rất cục mịch bạch, cái gì cái gì gọi là cầm đá ném vào chân mình rồi(gây ông đập lưng ông)...

Ai... Có thể oán ai đây...? Có trách thì trách ta mị lực không đủ... Cũng không phải lỗi của bất cứ kẻ nào...

Ai...

Ta đã thất tình rồi...

Cũng không phải thương tâm lắm, chỉ là bất đắc dĩ, còn có điểm... Không cam lòng. Ta như vậy so ra kém hẳn sao? Tuy là... nói về ngoại hình ta tự nhận không bằng hẳn, nhưng... Vô luận là học tập hay văn tài ta cũng không hề thua kém hẳn, hay là do ta đã tự cao tự đại? Vì sao không có nữ sinh nào yêu thích ta...

Ai... Ngày mai còn mặt mũi nào đi gặp hẳn đây...

Thư tình của học tỷ... Có lẽ ta nên giao cho hẳn, hẳn nghĩ như thế nào đây...

Ta cảm giác được chính mình như là một vở hài kịch...

Thứ sáu ngày 5 tháng 11

Quả nhiên như ta dự đoán... Hẳn đã cự tuyệt... Nhưng cái này cũng không đáng để ta cao hứng.

Ta hiện tại may mắn chính là, học tỷ cũng không biết tâm ý của ta, bất quá, nếu như nàng khi đó biết, có lẽ sẽ không đối với Hạo Minh có ý tứ chẳng? ... Chỉ có thể nói số phận thích triệu cột người.

Nhớ tới ngày hôm qua... Nhã Cầm học tỷ ngượng ngùng mà đem một phong thư giao cho ta, ta khi đó đầu trống rỗng, quả thực vô pháp tự hỏi, còn tưởng rằng mình đang nằm mơ... Kết quả vừa nhìn kí tên(tên người nhận)... Đúng vậy, ta là đang nằm mơ... Là đang ở cơn ác mộng...

Ai, nơi nào cũng chỉ có thích hoa thơm cỏ đẹp a, ta cũng đã thông suốt rồi.

Hạo Minh ngày hôm nay cũng đối với ta rất tốt hình như để giảm bớt sự tình trong lòng ta, vẫn cần cần dục dục đi bên ta... Ta không có trách ý tứ của hẳn, tình cảm vốn là loại sự tình không nên nói đạo lý, học tỷ không thích ta cũng không thể miễn cưỡng... Nhưng nói ta lập tức đối với hẳn không có khúc mắc cũng không có khả năng... Ta thực sự không phải loại người lòng dạ rộng lớn phóng khoáng a...

Ai... Mau nhanh tỉnh lại đứng lên đi...

6. Chương 6

Thứ tư ngày 17 tháng 11

Đã lâu không viết, hành văn càng ngày càng lạ a, từ hôm nay trở đi ta sẽ kiên trì mỗi ngày một trang mới được.

Trường học của ta mỗi năm sẽ tổ chức hội thao Điền Kinh một lần, mới khai mạc ngày hôm nay. Trải qua một ngày thi đấu mệt nhọc, khoa của chúng ta đứng đầu bảng đó, thân là một phần tử trong khoa ta cũng cảm thấy rất quang vinh, đáng tiếc ta không có tham gia thi đấu. Ta vốn có ý định báo danh đi thi chạy tiếp sức, nào ngờ tên tiểu tử thối Vương Đông Kiệt (chính là ủy viên ban thể dục khoa ta) lại không cho ta tham gia! Còn nói “Không muốn người chạy được một lúc đã bị khiêng về đầu[do ngất xỉu]”!! A a a! Sao lại khinh thường người khác như vậy! Ta thừa nhận ta trước đây hơi ốm yếu, thể nhưng gần đây thể chất ta đã tăng cường lên rất nhiều nha! Ta đã kiên trì chạy bộ hai tuần rồi! Cơm cũng ăn nhiều hơn!

Hạo Minh thực sự là không nghĩa khí, cũng không giúp ta phản bác vài câu, lại còn liên hợp với hẳn cùng nhau cười nhạo ta, nói nếu như ta té xỉu hẳn đến bế ta về là được rồi! Đáng giận a! Càng làm ta nhớ lại vết sẹo xấu xí lúc trước(lúc trước bạn đã ngất 1 lần ęc bạn công bằng về đó ;)))!!

Hắn cũng biết thể lực của ta đã tiến bộ rồi nha! Ta mỗi ngày đều cùng hắn chạy bộ, hiện tại ta có thể chạy hơn 600 thước cũng không vấn đề gì, bất quá chỉ là đuổi không kịp hắn... Hơn nữa... Tên kia ngày càng cao lớn a... Hiện tại có khi đã 183cm rồi, trời cao không công bằng! Ta sau cấp 3 không còn cao lên được nữa, nhưng sao hắn lại cứ cao thêm! Nhớ kỷ hồi trung học khi mới quen hắn, hắn còn lùn thua ta nữa, khi đó ta còn tưởng rằng hắn là học sinh tiểu học, hắn không đủ cao để với tới kệ sách, chính ta giúp hắn lấy xuống... Nhớ lại chuyện cũ mà không chịu nổi a, hiện tại hắn hơi một tí lại đem ta ôm lấy quay quay mấy vòng, có ý tứ gì chứ! Khi dễ ta gầy yếu sao!

Vương Đông Kiệt! Chân Hạo Minh! Các người nhớ kỹ cho ta! Một ngày nào đó ta sẽ đem các người hết thảy đánh bại!

Thứ năm ngày 18 tháng 11

Ngày hôm nay có nhiều chuyện kinh động lắm, hội thao điền kinh vẫn đang được tiến hành, trên bảng tổng kết khoa chúng ta đã đem mấy khoa khác vượt ra xa. Vinh quang lớn nhất chính là —— Hạo Minh đã phá tan kỷ lục của trường! Hắn trong cuộc thi chạy 100 thước đã phá kỷ lục sớm hơn 0.5 giây, nghe nói cái kỷ lục kia đã được lập cách đây 6 năm, từ trước đến nay chưa từng có người phá được. Tiểu tử này quả thật lợi hại, có một bạn hữu như “trâu”(nguyên văn đó)thế kia ta cũng được nở mày nở mặt a, cái này... nữ sinh quyết chết vì hắn lại gia tăng rồi.

Còn chuyện này nữa, ngày hôm nay ta từ miệng mấy đứa bạn học nghe được, Nhã Cầm học tỷ đã có bạn trai, thật nhanh a... mới qua hai tuần... nàng sau khi bị Hạo Minh cự tuyệt,mấy ngày nay ta chưa từng gặp nàng, hội văn học bởi vì mới ra tập san nên giờ cũng không có gì nhiệm vụ gì, cũng sẽ không cần họp, cho nên tình hình hiện tại của nàng ta không có biết. Ta hiện tại đối với học tỷ đã không còn cảm giác xao động như trước nữa. Bất quá, nguyên lai Hạo Minh đã sớm biết chuyện này rồi, hắn không nói cho ta biết sợ ta lại buồn phiền trong lòng... Ai... Ta mới không phải là người tâm địa hẹp hòi như vậy, quá khứ coi như xong, như thế nào hắn quên ta lâu như vậy mà chưa hiểu a? Hắn luôn luôn an ủi ta, còn nói ta muốn khóc thì cứ khóc hắn sẽ cho ta mượn bờ vai... Ta lúc đưa thư tình của học tỷ cũng chưa có khóc, hiện tại sao lại phải khóc a, hắn xem ta là tiểu nữ sinh yếu đuối sao? —— ta không biết nói như thế nào thì hắn mới yên lòng, xem ra hắn kỳ thực rất quan tâm ta, ta trước kia còn mắng hắn không nghĩa khí, ngấm lại thật là có điểm xấu hổ.

Thứ sáu ngày 19 tháng 11

Nguyên lai Hạo Minh có ý trung nhân rồi! Thực sự là đại tin tức a!

Đây là do vị hoa khôi học tỷ kia nói cho ta biết, (là cái người bị Hạo Minh cự tuyệt còn bày đặt đem người tới đánh ta a...) ngày hôm nay lúc chuẩn bị thi chạy tiếp sức nam nữ khi đang tới lượt chúng ta chạy, nàng bỗng nhiên đi tới cùng ta nói chuyện... Làm ta sợ giật cả mình, nàng so với trước kia tựa như hai người khác nhau, trở nên rất ôn nhu... Hơn nữa nàng còn nói cho ta biết, nàng cũng có bạn trai rồi, là “Thương Đại”... Sao những nữ sinh bị Hạo Minh từ chối đều nhanh như vậy đã tỉnh lại đứng lên đi kết giao với người khác rồi?

Hơn nữa nàng còn đem lời Hạo Minh nói với nàng lúc trước kể lại cho ta. Hạo Minh nói a, hắn đã có người thương! Hơn nữa hắn đã thích người nọ thật lâu rồi, trời ạ, ta cứ nhiên lại không biết! Nhưng Hạo Minh nói hắn không có biểu lộ với người kia... Chỉ có thể yên lặng ở trong lòng thích nàng ấy. Bởi vì thể hoa khôi học tỷ rất cảm động,nên đã chủ động rút lui, nàng đã bày tỏ với ta như vậy...

Ta lúc đó ta không thể tin được vào lỗ tai mình a! Tiểu tử kia có ý trung nhân mà lại không nói cho ta biết, thật là không có suy nghĩ mà!

Cho nên sau đó ta đã mời hắn đi ăn mì nhân tiện tra hỏi hắn (đã sớm dự định mời hắn rồi, nhưng khi đó nhiều chuyện xảy ra, vẫn không tìm được cơ hội), kết quả, hắn không e dè thú nhận! Tốt lắm tên tiểu tử này, ta khi có người trong lòng đều mau mau nói với người, nhưng người cái gì cũng để trong lòng, giấu diếm ta lâu như vậy, có phải không tín nhiệm ta?

Học tỷ nói hắn thích người nọ cũng đã nhiều năm rồi, cũng có khi... từ trung học đã bắt đầu thích rồi? Rốt cuộc là ai a? Nói không chừng ta cũng quen với người đó...?

Vì vậy ta thừa thắng xông lên hỏi nữ sinh đó là ai, cái tên nhóc này lại không chịu nói, chỉ nhìn ta mà cười. Ta vốn đang định tiếp tục “bức cung”, nhưng... Không biết có phải hay không là ta quá nhạy cảm, chung quy cảm giác được hần cười có điểm bi ai, dường như rất bất đắc dĩ, dường như..., ai... Có lẽ là hần có điều khó nói? Chẳng lẽ là hần yêu đơn phương? (trí tưởng tượng của ta quả rất phong phú nha...)

Nhìn hần như vậy ta cũng không có nổi hỏi tiếp nữa, đợi đến khi hần muốn nói tự nhiên hần sẽ nói cho ta vậy.

Ta đang suy nghĩ, có phải là những nữ sinh hần quen khi học trung học không? Bất quá, ta còn nhớ rõ bọn họ chia tay đều là do Hạo Minh nói a, hơn nữa hần khi đó cũng không bộ dạng gì cả... Ta thực sự không tìm ra manh mối a.

Ai, trời cao kì thật cũng rất công bằng nha, Hạo Minh như vậy, ngoại hình gia thế mọi thứ đều xuất chúng, nhưng hần hết lần này tới lần khác đều không cùng người mình thích ở bên nhau... Ngẫm lại hần cũng thực sự là không dễ dàng a.

Mặc kệ thế nào, thân là bạn hữu của hần ta cũng ủng hộ hần, mong muốn hần mau sớm ngày cùng ý trung nhân có được kết quả tốt a.

Cái này... ta quả thật rất cảm thông cùng anh Hạo Minh ah~ ai bêu anh lại đi chấm một tên gốc đáng yêu như thế làm chi ;)) cầu cho bé đó sớm thông minh ra ;))

Rứa mới nói thụ ngữ ngữ chỉ khổ cho bạn công si tình =]] ko hành j' khổ = hành này:))

7. Chương 7

Thứ bảy ngày 20 tháng 11

Ngày hôm nay rất yên ổn, không có đại sự gì phát sinh.

Nhân lúc còn sớm ta tiện ghi lại một chút hành trình của ngày hôm nay luôn.

Sáng sớm 8 giờ, ta rời giường đi ăn bữa sáng, tối hôm qua Hạo Minh đến nhà tỷ tỷ hần rồi, chỉ có ta đi ăn một mình, nên chưa đầy 5 phút đồng hồ đã mang ra.

Khoảng 8 giờ 40 phút, ta đáp xe bus đi ra khu vực nội thành, chung quanh nhìn thoáng qua một chút, sau đó đi tới gian hàng mới mở “Hiệu sách Văn Hoa”, hiệu sách này rất lớn, sách báo rất đầy đủ, ta ở đây cho đến buổi trưa mới li khai. Mua một bộ (1) với >(2). (khi trở về mới phát hiện nhân viên thu ngân thối tiền lại cho ta bị thừa 20 đồng, ngày mai mang tới trả lại thôi...)

Sau đó 12 giờ rưỡi trưa ta ở bên ngoài ăn thịt bò tái nạm, tiếp đó đến siêu thị gần đây mua một ít đồ dùng sinh hoạt.

Trở lại trường học thì đã 2 giờ rồi, Hạo Minh đã đang đợi ta, hần oán trách ta sao không rủ hần cùng đi, nguyên lai hần sáng sớm chín giờ đã trở về rồi... Sớm biết rằng hần nhanh như vậy quay về trường ta cũng sẽ tìm hần đi cùng... Quên đi, lần sau đi.

Đi cả ngày mệt chết người, nằm ngủ thẳng tới buổi chiều. Năm giờ Hạo Minh tới tìm ta mới rời giường a.

Cùng hần chạy vài vòng quanh thao trường, 5 giờ rưỡi phải đi ăn cơm, tiếp đó quay về kí túc xá tắm rửa.

7 giờ rưỡi cùng Hạo Minh tới phòng đọc xem tạp chí, chín giờ bao tử lại kêu, liền cùng hần đi ăn khuya, sau đó xem trực tiếp bóng đá, khoảng 10 giờ, quay về ký túc xá.

Đọc sách một lúc, 11 giờ, viết nhật ký.

Hiện tại... 11 giờ 15 phút, viết xong rồi.

Chuẩn bị ngủ.

Chủ Nhật ngày 21 tháng 11

Ngày hôm nay ta cũng đi ra ngoài, là muốn đi trả tiền lại.

Hạo Minh vốn muốn đi cùng ta, mới đi ngang thao trường, thì đội trưởng đội bóng rổ đã tới bắt hấn đi, nghe nói là bởi vì mùa thi đấu sắp bắt đầu rồi, phải gia tăng luyện tập. Hấn hình như mỗi buổi sáng đều bỏ tập huấn của đội bóng rổ, chạy tới theo ta cùng chạy bộ... Hấn là đội trưởng của hấn rất tức giận a...

Sau này nên nói hấn cứ trở về luyện tập đi, mình ta chạy bộ cũng không sao a.

Hôm nay ta đã đi trả 20 đồng đó, nhân viên thu ngân cũng là người hôm qua, nàng hình như chỉ nhỏ hơn ta một tuổi, nhỏ nhắn xinh xắn lớn lên nhất định rất khả ái. Nàng kiểm tra một chút mới phát hiện thối lại dư quá nhiều a, Vì vậy liệu mạng cảm tạ ta... Ai kì thực cũng không có gì đâu.

Nàng cho ta thẻ hội viên xem như lời đáp tạ, như vậy sau này mua sách gì cũng sẽ được ưu đãi, thật tốt quá.

Sau đó ta liền quay về trước.

Khi đó mới 10 giờ sáng, vì vậy ta đi xem đội bóng rổ tập luyện. Hạo Minh ngày hôm nay tựa hồ không tốt lắm, luôn nhìn chung quanh, rất nhiều lần đều ném không trúng... Nghe nói hấn bình thường sẽ không như vậy, hấn vốn giỏi lắm mà?

Ta ở đây gặp phải rất nhiều nữ sinh đặc biệt đến cổ vũ hấn a, có mấy người ở hội văn học nữa, nên ta đến đứng với các nàng tiện thể hàn huyên một tí, cũng tiện thể nghe được một ít tình hình của Nhã Cẩm học tỷ gần đây, nữ sinh nắm bắt tin tức rất nhanh a... Nghe nói học tỷ khi bị cự tuyệt thì tinh thần sa sút, sau lại có một học đệ khoa hóa theo đuổi nàng, nàng suy nghĩ rồi đồng ý, bây giờ cũng đã hạnh phúc a. Các nàng nói với ta rằng, nữ sinh lúc thất tình rất dễ chấp nhận tình yêu của một người khác, có thể là để tìm kiếm sự an ủi.

Nguyên lai là như vậy a... Lại vừa được học thêm một khóa rồi.

Bọn Hạo Minh rất nhanh đã kết thúc tập luyện, chúng ta nhập vào đội bóng rổ cùng đi.

Khi ăn bỗng nhiên đội trưởng nói với ta, khi mà trường ta đi thi đấu ta đừng có đi theo cổ vũ, nếu không bọn họ sẽ thất bại... Có ý tứ gì? Cho ta là tên mang lại điều xui xẻo sao? Hạo Minh cũng không giải thích cho ta, chỉ là trừng mắt nhìn đội trưởng, đội trưởng kia bị ánh mắt tàn bạo của hấn quét lại còn cười đến thật cao hứng... Thật là tức chết mà.

Gần đây ta viết nhật kí rất dài nha, ân, vì chính mình nỗ lực lên!

Thứ ba ngày 23 tháng 11

Ngày hôm nay không chuyện gì phát sinh, đều giống như mọi ngày.

Hình như không có gì hay để viết... Gần đây luôn mất ngủ, kí túc xá chúng ta có Trần Gia Hào mới kiếm được bạn gái, mỗi ngày đều “nấu cháo điện thoại” ...”nấu” đến nỗi 12 giờ còn chưa chịu cúp máy, làm cho chúng ta đều không có biện pháp ngủ nổi, mà toàn nói những lời nghe buồn nôn... Chịu không nổi.

Cầu thần bái phật hấn đêm nay đừng nói chuyện điện thoại nữa, buồn ngủ quá... Không viết nữa...

Thứ sáu ngày 26 tháng 11

Mấy ngày nay buổi tối đều ở nhà gặm sách, bất quá không phải là sách giáo khoa... Ha ha, ta rốt cục đã đọc xong >, ta hiện tại đối với Chu Thủ tướng càng thêm kính nể rồi! Trên đời cứ nhiên lại có một nam nhân hoàn mỹ như vậy! Ta mà là con gái nhất định sẽ yêu ông.

Xế chiều hôm nay sau khi học xong thể dục, mấy người nam sinh đội bóng rổ cùng các thầy thi đấu hữu nghị chơi cho vui, hấp dẫn một nhóm đông khán giả, người của các hệ khác cũng chạy tới xem (dĩ nhiên nữ sinh chiếm đa số).

Kết quả đội học sinh được tỉ số 77 – 46 đại thắng đội giáo sư, trận đấu hầu như đều nghiêng về một bên, có thể nói một điểm lo lắng cũng không có.

Bởi vì mắc mưa, khi trở về có điểm bị cảm mạo, đánh mấy cái hắt xì. Hạo Minh còn mắng ta ngu, nói ta sao không biết chạy đi núp mưa. Cái gì a, ta còn không phải là vì hấn mà ở lại cỡ vũ sao, cái đồ tiểu tử vô lương tâm này...

Còn về quyển này [Chu Ân Lai truyền] do ai viết mình vẫn chưa tìm ra nên các bạn thông cảm

8. Chương 8

Thứ bảy ngày 27 tháng 11

Gần đây, ta lại bắt đầu có tư tưởng muốn kết giao bạn gái.

Vì chuyện với học tỷ trước kia, trái tim ta đã hoàn toàn tan nát, thế nhưng, mấy ngày nay bị Trần Gia Hào kích thích, nhìn hần cái loại bộ dáng hạnh phúc mỹ mãn này... Không lẽ nói những lời thương yêu sẽ làm cho thể xác và tâm hồn con người ta sung sướng dễ chịu thật sao? Thật lòng cũng muốn thử xem thế nào... Nhưng ta tìm không được đối tượng a... Hơn nữa cũng không dám chủ động theo đuổi con gái nữa, bởi vì còn có bóng ma trong quá khứ...

Vì sao lại không có một nữ sinh nào coi trọng ta, ta đây thật sự là một tên xui xẻo sao? Xem ra ta phải tỉ mỉ kiểm nghiệm lại mới được.

Trưa nay ta lại đi tới “Hiệu sách Văn Hoa”, Hạo Minh hồi sáng tập luyện quá mệt mỏi, nên đã ngủ trưa. Ta cũng không rủ hần đi cùng.

Cuối tuần cũng không có sách gì mới, vốn cũng không có ý định mua, nhưng có thể hội viên mà không dùng kể cũng đáng tiếc, vì thế nên ta đã mua một cuốn >(1). Trước đã nghĩ đến cái này, lần này tái bản cũng không tệ lắm, bởi vậy rốt cục đã quyết định mua.

Lần này ta cùng nhân viên thu ngân kia hàn huyên vài câu, nàng gọi là “Hoàng Tĩnh Đồng”, so với ta thua một tuổi, mới tốt nghiệp trung cấp(2).

Nàng thật là giỏi a, tuổi còn trẻ mà đã tự mình làm việc kiếm tiền, ngẫm lại ta vẫn còn để cho cha mẹ dưỡng a...

Sau khi quay về trường, Hạo Minh còn đang ngủ, ta không nói với hần chuyện ta đi ra ngoài, miễn cho hần lại dài dòng bảo ta không gọi hần. Bất quá hình như thật lâu chưa cùng hần đi dạo phố... Trước đây mỗi lần đi dạo phố ăn cái gì đều là hần mời ta, ngẫm lại thật có điểm áy náy, số lần ta mời hần chỉ đếm trên đầu ngón tay... Hạo Minh như thế, thảo nào nữ sinh đều thích hần, ta phải hảo hảo theo hần học mới được.

Chủ Nhật ngày 28 tháng 11

Ngày hôm nay thật đúng là mở rộng tầm mắt, ta cuối cùng cũng đã biết chữ đậu hủ! Tuy rằng không thể ăn... Ha ha...

Vốn là ta cùng Hạo Minh tới nhà tỷ hần chơi, nhưng tỷ hần có việc đi ra ngoài, kết quả là ta cùng hần hai người giữ nhà.

Tới thời gian ăn cơm, Hạo Minh đột nhiên nảy ra ý tưởng kì quái, bảo hay là hai người chúng ta thử nấu ăn, kết quả... Ha ha... Thiếu chút nữa đã đem phòng bếp của tỷ hần thiêu rụi, bất quá đều là do ta luống cuống tay chân làm hại.

Hạo Minh thực sự là tinh thông mọi thứ(3)ngay cả nấu ăn cũng không làm khó được hần, này nhé thái rau gọt quả đều rất điệu nghệ lưu loát, không thua kém gì mấy người đầu bếp nha. Ta khi hạ nồi bị vài giọt mỡ bắn tung tóe trúng, sợ đến mức kêu to hét lớn, thật là mất mặt a, sau đó xào rau thì dùng quá nhiều sức, cơ hồ muốn đem cái chảo đập bể, Hạo Minh nhìn không chịu được, ta đành nhường cho hần làm, nguyên lai hần trước đây ở nhà đều là tự mình nấu ăn, thức ăn hần nấu sắc hương đều đủ cả, thật là lợi hại a, hiện tại ta càng ngày càng bội phục hần. Hần còn làm món xào tám món mà ta rất thích nữa chứ, tử lạnh nhà tỷ hần đều chứa đầy đủ thực phẩm, hơn nữa đều là món ta mê, hảo hạnh phúc!

Cuối cùng, hình như toàn bộ thức ăn đều là do Hạo Minh một tay làm lấy, ta chỉ làm được một chữ đậu hũ, nhưng lại bị mặn mất rồi, căn bản không có cách nào nuốt được, Hạo Minh nói rằng không nên lãng phí, đã đem đậu hủ ăn sạch... Ta thật sự lo lắng cho hần, ai ta thật là đáng xấu hổ a.

Ai... ai mà là bạn gái của Hạo Minh nhất định sẽ rất hạnh phúc, người con gái hần thích kia sao lại không tiếp nhận hần nhỉ? Thật sự là không hiểu nổi mà, nam sinh tốt như hần biết đào đâu ra? Lẽ nào thực sự giống như sự tưởng tượng của ta... Hần yêu người không nên yêu? Bỗng nhiên có điểm rầu rĩ thay hần...

Nếu như ta là nữ sinh, nhất định sẽ sống chết theo đuổi hần, nữ sinh kia còn không biết quý trọng... Hạo Minh như thế sao lại không có hy vọng? lấy điều kiện của hần muốn mỹ nữ nào mà không được? Sao lại yêu phải nàng ta?

Hình như có điểm bốc đầu choáng váng, không viết nữa.

Thứ sáu ngày 3 tháng 12

Sau một tuần lễ nữa sẽ tiến hành thi đấu bóng rổ giữa các trường đại học, đội bóng rổ mỗi ngày đều tập luyện đến khuya.

Sớm cũng tập tối cũng tập... Đội trưởng kia mỗi ngày đều bắt ép con người ta lăn qua lăn lại. Ta vốn có nói hần sáng sớm không cần theo ta chạy bộ, hần lại bảo ta đừng lo, cứ cùng ta chạy vài vòng rồi sau đó mới đến sân bóng luyện tập, đổi lại là ta nhất định sẽ không chịu nổi.

Hơn nữa, hôm nay khi trời đã nhá nhem tối hần vẫn còn đang tập thì lại không cẩn thận bị té ngã! Điều do đội trưởng kia! Cứ ngăn ngăn ngơ ngơ chạy loạn đụng trúng người ta! May mà chỉ là trầy xước da, bôi thuốc sẽ không còn lo ngại. Hạo Minh tên tiểu tử kia cũng thật là dọa người, lúc mới ngã hần không có đứng dậy liền, hại ta cho rằng hần bị thương rất nghiêm trọng, mau nhanh chạy tới. Dù hần tới phòng y tế mới biết được hần căn bản không có trở ngại gì lớn, xử lý xong vết thương hần cũng không quay về tập tiếp, mà là đi thẳng, đợi đến buổi tối mới nói cho đội trưởng hần không có việc gì. Hiện tại ngấm lại, hần chắc là cũng muốn thừa cơ trốn tập? Bất quá nếu là ta cũng sẽ như vậy, luyện lâu như thế, khẳng định ai chả muốn trốn chứ.

Ta nghĩ hần thật là mệt muốn chết rồi, tại phòng y tế hần đều tựa vào người ta, lần đầu tiên có cảm giác hần như thế ỷ lại ta... Trước đây đều là ta được hần chiếu cố, ân, cũng đúng rồi, hiện tại nên là lúc ta báo đáp hần.

Hi vọng đội bóng rổ trường ta tại trận đấu sẽ toàn thắng! Đội bóng rổ cố lên! Hạo Minh cố lên!

Thứ bảy ngày 4 tháng 12

Có điểm buồn chán... Chính ta cũng không rõ là vì sao...

Ngực là lạ, ta biết căn bản chuyện đó không đáng để tức giận, nhưng... Không chế không được.

Ta không thể không nói, hiện tại nữ sinh da mặt càng ngày càng dày! Nếu không tận mắt thấy, ta quả thực không thể tin được a.

Nữ sinh kia, ta không biết người khoa nào, ta mỗi ngày xem Hạo Minh chơi bóng rổ đều gặp phải nàng. Lúc đầu cũng không có chú ý lắm, cho đến mấy ngày hôm trước, nàng luôn thừa dịp lúc Hạo Minh nghỉ ngơi tới tiếp cận, khi thì đưa nước lúc thì đưa khăn... Thái độ quá rõ ràng rồi còn gì, ta cũng nghe nữ sinh xung quanh mắng nàng không biết xấu hổ, nhưng không ai biết, cảnh không biết xấu hổ còn ở phía sau!

Chiều hôm nay, ta chờ Hạo Minh tập bóng xong thì cùng nhau đi ăn, khi đội trưởng tuyên bố kết thúc, nữ sinh kia lập tức chạy tới tìm Hạo Minh. Nói gì thì nói đi, nàng còn cố ý gọi Hạo Minh vào rừng cây nhỏ, ta thừa nhận chính mình cũng rất kì quái... Lại len lén đi theo dõi hai người bọn họ, hiện tại có điểm hối hận, nếu như không thấy được, ta cũng sẽ không có tâm tình ác liệt như bây giờ.

Ta không có nghe rõ bọn họ nói cái gì, nữ sinh kia hần là là muốn hướng Hạo Minh bày tỏ, Hạo Minh cự tuyệt nàng, nàng cư nhiên tử triển lạn đả(cố đâm ăn xôi)! Bỗng nhiên hôn hần! Không thanh minh gì mà còn dựa sát vào người hần... Đúng là chẳng biết xấu hổ mà! Hiện tại con người ta như thế nào mà lại xuống cấp như vậy! Tuy rằng Hạo Minh lập tức đẩy nàng ra! Nhưng vẫn là hôn rồi a!

Nhớ tới lại sinh khí...

Ta không biết mình bị trúng tà gì nữa, sớm biết thế... Hần là lúc đó ta nên nhảy ra mắng nàng, nhưng mà khi đó ta bị dọa cho không có một chút phản ứng, hơn nữa chính mình hình như cũng không có cái lập trường kia... Thấy Hạo Minh hướng ta đi tới liền có tật giật mình, mau nhanh chạy thoát... Vì sao ta phản ứng luôn chậm nửa nhịp.

Lúc ăn ta không dám nhìn Hạo Minh, cũng không dám cùng hắn nói chuyện... Kỳ quái... Ta vừa rồi không có làm gì sai mà, may là hắn không có hỏi ta cái gì.

Ta xem hắn cũng không yên lòng, chuyện này đối hắn nhất định ảnh hưởng rất lớn...

woa có chuyển biến lớn

bạn đã biết ghen ah

mừng thay cho anh Hạo =))

(1) Kính hoa duyên (hoa trong gương) là một tiểu thuyết của Li Ruzhen (Lý Nhã Trần) đã được chuyển thể thành film

(2) nguyên văn QT là “Trung chuyên”

(3) nguyên văn QT là “Thập bát ban võ nghệ” tức là 18 kỹ năng xảo nghệ

9. Chương 9

Thứ hai ngày 6 tháng 12

Ta rất phiền muộn...

Nhưng càng phiền chính là, ta biết rõ chính mình phiền muộn cái này rất vô vị, nhưng mà không chế nó không có được.

Gần đây cảm giác được chính mình rất kì quái, luôn xem một ít nữ sinh không vừa mắt...

Ngày hôm nay bắt đầu cuộc thi đấu bóng rổ, trận đầu trường học chúng ta đấu với trường Giao Đại. Trận đấu thật là rất ngoạn mục, cả hai đội thực lực ngang ngửa nhau, cuối cùng chúng ta thắng với tỉ số sát sao 98 – 96. Vốn là phải cao hứng... Thế nhưng...

Cái nữ sinh ngày hôm qua cũng có đi, thấy nàng liền chướng mắt, bất quá nàng ngày hôm nay không làm cái hành động nào vượt rào lắm, nhiều người như vậy cho nàng nàng cũng không dám.

Làm cho ta tức giận chính là mấy nữ sinh cổ động viên, rõ ràng mấy nàng học khác trường, cũng không quen người trong trường chúng ta, nhưng đã chạy tới hỏi thăm tấn tỉnh Hạo Minh, hết trận còn chủ động đi tìm hắn chụp ảnh, đối với hắn động thủ động cước khoác vai vỗ lưng, một điểm rụt rè cũng không có... Đều do tiểu tử kia khoe mẽ nữa, cũng không có một điểm khiêm tốn nào sao? Người ta đến tìm hắn, ai hắn cũng không cự tuyệt, còn nói cái gì chính mình đối với “cái người trong lòng kia” toàn tâm toàn ý, vậy không nên tùy tiện vứt mị nhân với mấy nữ sinh khác a!

Nhớ tới lại khó chịu... Không thèm viết nữa.

Thứ ba ngày 7 tháng 12

Ta làm sao thế này, hảo kì quái...

Tại sao ta cảm giác có điểm bất an...

Ta bỗng nhiên rất sợ Hạo Minh kết giao bạn gái...

Nếu như hắn có bạn gái, ta đây...

Kỳ quái Kỳ quái! Điều đó cũng rất bình thường a! Sớm muộn gì hắn cũng phải có bạn gái thôi... Tại sao ta lại bất an...?

Ngày hôm nay hắn lại cùng ta nói chuyện về “người trong lòng” đó, ta hỏi hắn nếu như nữ sinh kia vẫn không tiếp nhận hắn, hắn sẽ làm sao? Vẫn tiếp tục chờ nàng hả?

Hắn lúc đầu chỉ là cười khở, sau lại ta cứ cố hỏi tiếp, hắn mới nói: nếu như vậy, hắn có lẽ sẽ đi tìm một nữ sinh khác là được rồi.

Hắn như thế nào lại cam chịu bỏ cuộc? Ta nghe liền sinh khí!

Thế nhưng, ta hình như cũng không muốn hắn cùng “cái người trong lòng kia” có kết quả...

Ta quả thật là rất kì quái!

Không viết nữa!

Thứ bảy ngày 11 tháng 12

Tâm tình đã tốt lên rất nhiều... Nguyên lai tìm người khác trút bầu tâm sự quả thật rất có hiệu quả.

Ngày hôm nay sáng sớm rời giường, vẫn còn rất buồn bực. Vì vậy xuất ngoại đi dạo phố.

Cũng không biết đi đâu, thế nên đi tới “Hiệu sách Văn Hoa”, hiện tại nơi này cũng thanh tịnh người không nhiều lắm.

Ở đây đứng đọc sách gần một giờ, cũng không có gì hứng thú, đang chuẩn bị đi, Tỉnh Đồng lại đi tới bắt chuyện với ta. Nàng hỏi ta có phải hay không tâm tình không tốt... Nàng thật lợi hại nha, ngay cả loại sự tình này cũng nhìn thấy được.

Vừa vặn nàng hết ca, chúng ta đi tới quán cà phê gần đó ngồi một lúc.

Cùng nàng trò chuyện thật sự rất thoải mái, ta kể cho nàng nghe phiền não của mình, nàng rất có kiên trì nghe ta nói, sau đó phân tích cho ta.

Nàng nói đây là cảm giác muốn chiếm giữ rất bình thường, không phải chỉ trong tình yêu mới có cảm giác này, mà giữa tình bạn cũng có.

Ta nghĩ rất đúng, ta trước đây toàn ý lại vào Hạo Minh, chung quy dẫn đến có cảm giác không có hắn cái gì cũng không làm được.

Ta có thể chỉ là sợ một ngày, hắn có bạn gái, sẽ bỏ qua ta, cho nên mới đối với những nữ sinh tiếp cận hắn có địch ý.

Nàng còn giảng giải cho ta rằng: một ngày nào đó ta cùng hắn cùng nhau chia sẻ mọi công việc, ta thân là bạn hữu tốt của hắn, mặc kệ hắn quyết định cái gì, chỉ cần là ý nguyện của hắn, ta đều ủng hộ hắn.

Àn, Tỉnh Đồng thực sự là một cô gái hiền lành thấu hiểu ý người a, ta phiền não chuyện này lâu như vậy. Nàng giảng một chốc khiến ta đã hiểu ra rồi, bây giờ quay đầu lại nhìn, trái tim ta thật sự là ấu trĩ.

Sau khi trở về, ta rốt cục có thể đối Hạo Minh vừa cười vừa nói rồi, mấy ngày nay cứ sắc mặt nhìn hắn, hắn cũng không so đo tính toán, thế nhưng ta nghĩ trong lòng hắn nhất định cũng rất mặc danh kỳ diệu. Hiện tại thấy ta vui tươi khôi sắc, hắn hình như cũng thả lỏng tâm tình.

Ta quyết định quá mấy ngày nữa sẽ giải thích cho hắn biết.

Chủ Nhật ngày 12 tháng 12

Ô... Vừa giặt quần áo thì không cẩn thận hút phải bột xà phòng vào mũi(ngư), thật là khó chịu... Bây giờ còn ra không được... Hảo thảm! Làm sao bây giờ!

Rất nhanh gần đến Tết Dương lịch rồi, nhưng mà ta cũng chẳng hưng phấn nổi. Bởi vì sau khi nghỉ tết là sẽ thi.

Hình như không có gì hay để nói... Bất quá, Hạo Minh ngày hôm nay theo ta đi quá “Hiệu sách Văn Hoa”, lúc trước cũng rất muốn mang hắn đi xem, nhưng tên kia hình như không mấy hứng thú. Hắn hôm nay đang ăn sáng thì bỗng nhiên bảo muốn đi, kiên quyết lôi ta đi.

Dẫn hắn đi cũng được chỉ là hơi mệt thôi.

Àn... Cũng không có gì khác biệt, ta xem, tiểu tử kia thực sự là mị lực không cách nào ngăn cản được, số đào hoa mãnh liệt chịu không nổi, ngay cả Tỉnh Đồng hình như cũng bị hắn mê hoặc, ta giới thiệu hai người bọn họ xong thì nàng một mực nhìn Hạo Minh cười trộm, khiến ta có cảm giác là lạ. Quên đi, dù sao trước

nay Hạo Minh đối với con gái luôn luôn bày ra bằng sơn cá tính(tính cách lạnh như băng trên núi), mặc kệ bọn họ đi...

Ta thế nào hình như có cảm giác đang xem kịch vui? Hình như ước gì Tình Đồng mau nhanh bị cự tuyệt...?

Xem ra tâm địa của ta trở nên rất xấu xa a, chính mình không được nữ sinh ưu ái thì cũng không nên như vậy a...

Mỗi tay quá... Bút này thật khó viết, dừng ở đây đi.

ta cũng cảm giác Hạo Minh mị lực thực sự ko tệ, ngay cả ta cũng thích ảnh, but ta yêu BL hơn =]]

10. Chương 10

Thứ hai ngày 13 tháng 12

Cổ họng đau quá, hôm nay đi cổ vũ đội bóng rổ, la hét liên tục... Tại sao phải ra sức như thế làm gì... Hơn nữa chúng ta đã thua a... Ô... 103 – 104... Thật là xui mà! Không cam lòng a! Hạo Minh kia cú tam cầu đó vì sao lại không trúng!

Bất quá thấy bộ dáng ủ rũ của hắn, ta cũng khó mà nói gì hắn được. Ai... Đối thủ với chúng ta thực lực tương đương, hơn nữa lần này bọn họ lại thi đấu ở sân nhà, có thể đấu đến như thế đã là không dễ dàng rồi, hèn xui thôi, tuy bại nhưng cũng vinh quang a. May là không phải thi đấu vòng tròn, thua một lần vẫn còn có thể cứu được. Đội trưởng trông thể đấy nhưng cũng rất lạc quan, còn cười an ủi mọi người, nhưng Hạo Minh vẫn không vui, không biết hắn đang nghĩ cái gì.

Ăn cơm ta cũng không dám cùng hắn nói chuyện, sợ nói sai lại làm cho hắn buồn, đột nhiên hắn lại hỏi ta cuối tuần này có đi tới hiệu sách Văn Hoa không, giờ đang xảy ra nhiều chuyện thế này, ta đâu có đầu óc mà suy nghĩ tới chuyện đó? Bất quá ta nói cho hắn. Có lẽ là sẽ không đi, ta hôm qua mới đi rồi, hơn nữa gần đây cũng không có thêm sách mới, đi cũng là lãng phí thời gian mà thôi. Hắn nghe xong tự nhiên lại vui vẻ, còn cười ngu nữa, lẽ nào ta nói gì đó buồn cười lắm sao?

Không viết nữa... cổ họng rát quá... nhanh đi uống nước thôi...

Thứ ba ngày 14 tháng 12

Hội văn học đang chuẩn bị ra tiếp tập san, cho nên mấy ngày nay bận rộn muốn chết. Ngày hôm nay không có giờ học nào, ta ở thư viện tìm đề tài cả buổi chiều, đại học thanh nhàn thế đó...

Hạo Minh tên kia thật là kì lạ, ngày nghỉ hắn không ở lại kí túc xá mà ngủ, cũng không theo ta đi đọc sách, (bình thường hắn rất thích đi theo ta a.) không biết hắn chạy đi đâu đến 6 giờ hắn mới về. Ta rất là tốt bụng, tuy đối nhưng vẫn chờ hắn cùng nhau ăn. Hắn ngày hôm nay tâm tình tốt không nói nên lời, vừa ăn cơm vừa cười trộm, thiếu điều bị sặc... Ta thực sự không hiểu gì cả a, hỏi hắn lại giả vờ thần bí không chịu nói, sau đó “Hạnh phúc” (?) nhìn ta cười... Thấy vậy ta một trận phát lạnh, sớm biết thế đừng có để ý đến hắn rồi.

Ngày hôm nay viết ngắn ngắn thôi, bắt đầu lại sự nghiệp sáng tác văn chương rồi, lần này phải ra sức nỗ lực! Cố lên!

Thứ tư ngày 15 tháng 12

Hạo Minh, ta hoài nghi hắn có đúng hay không nhặt được vàng, cả ngày như vậy cười chẳng lẽ không sợ sai quai hàm sao?

Ngày hôm nay sáng sớm đem ta từ ổ chăn đào ra, kéo ta đi chạy bộ, đáng thương ta ngay cả hai con mắt còn mở không ra nổi. Tên kia hưng phấn chạy những 5 vòng, ta xem hắn ngay cả cước bộ cũng muốn bay lên rồi. Đến khi ăn sáng hắn cũng cao hứng nữa mời ghê, uống 3 ba bát cháo, mặt vẫn cứ tươi cười. Còn có, lúc đi học hắn cũng không có yên ổn, hơi một tí là nhìn ta “Cười gian”, khiến ta cảm giác được có chuyện kì quặc... Chẳng lẽ là có liên quan tới ta? Rốt cuộc là chuyện gì a? Hắn ngày hôm qua bắt đầu kì lạ, nhưng

miệng hắn ngậm rất chặt, ta dụ dỗ uy hiếp thế nào hắn cũng không chịu tiết lộ, còn nói ta sớm muộn gì sẽ biết. Đáng giận a! Ghét nhất bị người khác úp úp mở mở như thế!

Hừ, không nói thì thôi, ta còn bận rất nhiều chuyện, không thèm để ý tới người, cẩn thận cười đến đứt gân đây.

Lại nói đến tập san của hội văn học, ta quyết định viết một thiên tiểu thuyết nhiều kì, bắt quá bây giờ ta còn đang phân vân không biết nên viết về “Chủ nghĩa hiện thực” hay “Chủ nghĩa lãng mạn” mới tốt, vốn có ý định hỏi ý kiến Hạo Minh, nhưng nhìn thấy cái bộ dáng ngốc tương của hắn... Miễn đi, thà ta tự mình suy nghĩ còn hơn.

Thứ năm ngày 16 tháng 12

Nguyên lai Hạo Minh lén mua điện thoại di động, hình như là mua từ mấy ngày hôm trước, lẽ nào đây là nguyên nhân làm hắn vui vẻ như vậy? Không thể nào, từ lúc hắn tốt nghiệp cao trung, ba hắn đã mua điện thoại cho hắn rồi mà, nên chắc không phải là lí do này đâu.

Ta đoán hắn không phải là có bạn gái chứ? Nghe bọn bạn người kí túc xá bên hắn nói gần đây hắn luôn trốn một bên mà nhắn tin. Nhưng khi ta với hắn ở cùng nhau thì ta không thấy như vậy a, mà ta cũng không tiện hỏi hắn nhắn tin cho ai được. Có mấy người nữ sinh thích chõ mõm vào chuyện người khác nhìn hắn mấy ngày nay thần thái phần khối, cũng chạy tới hỏi ta, phiền phức muốn chết! Hắn kết giao ai là chuyện của hắn! Ta mặc kệ hắn rồi.

Không để ý tới hắn! Không để ý tới hắn! Không để ý tới hắn!

Ta đi viết tiểu thuyết đây...

Thứ sáu ngày 17 tháng 12

Vừa viết xong đại cương cho cuốn tiểu thuyết rồi, chỉ là chưa có đặt tên đề mục a. Ta quyết định viết một bài phản ánh cuộc sống đại học tả thực mọi sự việc, hiện tại việc lấy tên nhân vật khiến ta vô cùng phiền não a, nếu lấy tên người thật thì vô cùng phiền phức a, mấy người trong hội văn học cũng bảo ta nên đem tên người đó che đi, như vậy cũng có thể xem là một biện pháp tốt, vấn đề là không thể mượn tên mấy người ta quen, nếu không đối phương biết thì mất mặt chết ta mất.

Nghe nói ngày hôm nay Hạo Minh bọn họ thắng, hơn nữa còn là thắng lớn. Khi đó ta ở thư viện tìm tài liệu, vốn định chạy tới xem nửa trận sau, nghĩ không ra bọn họ nhanh như vậy đã đánh thắng trở về, Hạo Minh chưa cùng bọn họ đội trưởng trở về, không biết lại chạy đi đâu rồi.

Được rồi, không nên lãng phí quá nhiều thời gian để viết nhật kí, mấy ngày nay ta tận lực viết ngắn gọn. Cứ như vậy đi.

Thứ bảy ngày 18 tháng 12 mưa dầm

Kỳ quái, thực sự rất kỳ quái. Ta nói ai hả? Ngoại trừ tên kia thì còn ai vào đây?

Trước thì cười đến chỉ thấy răng mắt tít đến không thấy mặt trời, còn đứng bên ta lắc lư liên tục, nhưng mấy ngày nay hắn lại như đang che giấu ta điều gì, luôn luôn tìm cách trốn tránh ta, hắn đang bị cái quỷ gì a! Ta bị hắn làm cho đầu óc cũng muốn điên lên rồi!

Như hôm này nè, ta gọi hắn theo ta đến phòng của hội văn học lấy một ít đồ, hắn hỏi ta có đúng hay không chỉ có hai chúng ta đi, ta nghĩ học trưởng học tỷ bọn họ đều bận rộn, khả năng là không có ở đó, hắn là cũng chỉ có hai người chúng ta thôi. Sau đó! Hắn liền cự tuyệt ta! Nói phải đi tập bóng! Ta đứng hình nhìn hắn miệng không nói nên lời! Ngày hôm nay có mưa a! Tập bóng bằng niềm tin à! Vậy là sao! Chỉ có hai chúng ta thì người sẽ không đi?? Hắn sợ cái gì a! Ta cũng sẽ không ăn thịt người! Đây không phải là chửi thẳng vào ta rằng ta xấu xí lắm sao! Nhìn hắn đối ta tựa như rắn rết, ta một bụng đầy oán khí.

Cẩn thận ngẫm lại, chẳng lẽ là ta làm cái gì đắc tội đến chuyện của hắn... Nhưng dù thế hắn cũng không cần phải như vậy a! Chúng ta quen nhau lâu như vậy, hắn cũng biết còn người ta rất chậm hiểu, nếu như ta thực sự làm chuyện gì có lỗi với hắn, hắn trực tiếp nói với ta là được rồi, nhiều lắm ta sẽ xin lỗi a.

Ngày mai ta trước hết nhượng bộ, nếu như hắn vẫn là bày ra cái thái độ này, ta sẽ ăn miếng trả miếng!

11. Chương 11

Chủ Nhật ngày 19 tháng 12

Đã không còn việc gì rồi, nhưng lời giải thích của hắn cũng không rõ ràng gì cả, ai... Không muốn vì loại chuyện này tiếp tục phiền não nữa.

Ta ngày hôm nay trực tiếp hỏi hắn, có đúng hay không ta đã làm chuyện gì khiến hắn mất hứng, hắn có vẻ rất ngạc nhiên, còn ngỡ ngàng hỏi ngược ta vì sao lại nghĩ như vậy, người... người này thật sự là không biết hay là đang giả ngu nữa đây. Ta chẳng thèm khách khí đem chuyện ngày hôm qua vạch tội hắn. Kết quả, hắn rất “tự trách mình” hướng ta xin lỗi, nói tuyệt đối không phải ta làm chuyện gì có lỗi với hắn đâu.

Nếu là như vậy, thì hắn cũng phải cho ta một lý do về cái “dị trạng” bất thường của hắn chứ, đằng này tên tiểu tử kia chết sống không chịu nói, chỉ là bảo gần đây tâm tình không ổn định, có thể là do trận bóng rổ ảnh hưởng... Cảm giác lý do này rất không đáng tin, cơ mà không thể làm gì khác hơn thôi thì trước hết cứ nghe thế đi.

Cảm thấy Hạo Minh gần đây rất đáng ngờ, lẽ nào hắn thực sự có bạn gái rồi? Nếu đúng như vậy tại sao hắn lại không nói cho ta biết?

Ai! Làm hại ta không còn tâm trí mà viết tiểu thuyết nữa!

Thứ hai ngày 20 tháng 12

Thời tiết đã chuyển tốt rồi.

Trận bóng rổ ngày hôm nay, trường học chúng ta là sân nhà a, khí thế tất nhiên là bùng bùng, từ nửa đầu trận chúng ta đã dẫn đầu trên diện rộng, cuối cùng không phụ sự mong đợi của mọi người đem đối thủ đánh cho hoa rơi nước chảy, thắng hơn 35 điểm cơ đấy, cảm giác được sự cố gắng đáng thương của đối thủ... Vậy là chúng ta đã tiến vào bán kết rồi, còn lại chính là thi đấu vòng tròn đơn, thua một trận là out luôn, càng ngày càng khấn trương. Đội bóng rổ cổ lên!

Trận đấu kết thúc vẫn còn chưa tới giờ ăn, Hạo Minh tâm huyết dâng trào, nói muốn đi tới Hiệu sách Văn Hoa. Ta van người ít nhất cũng phải tắm đi đã chứ, mồ hôi thoắt thể ai chịu cho nổi, sau đó hắn rất nghe lời quay về ký túc xá tắm rửa, chỉ đúng 5 phút đồng hồ đã tắm xong, tốc độ nhanh khiến cho người ta không dám cam đoan chất lượng... Không biết hắn đuổi cái gì, hiệu sách cũng sẽ không chạy mất a.

Lần này không có sách mới nào, bất quá coi như cũng có thu hoạch, Tỉnh Đồng tặng chúng ta mỗi người một vé mời, nói là bạn học cùng trường của nàng nhân tiện đêm giáng sinh này tổ chức tiệc gặp mặt làm quen. Nguyên lai thứ sáu tuần này đã là lễ giáng sinh rồi, ta thiếu chút nữa đã quên. Nói như vậy, trường chúng ta hẳn cũng sẽ tổ chức tiệc đêm. Tỉnh Đồng nói trường học bọn họ nữ sinh chiếm đa số, cho nên muốn mời thêm vài nam sinh trường khác tham gia. Ta thì không sao cả, căn bản là Hạo Minh đối với loại tiệc này luôn không có hứng thú, thế nhưng lần này thái độ khác thường, hăng hái bùng bùng.

Tỉnh Đồng nói bữa tiệc sẽ được tổ chức ở quán bar Lệ Tinh đấy, oa, cái này là quán bar cao cấp 4 sao lận đó, hơn nữa còn vào lễ giáng sinh, chi phí nhất định rất cao. Nàng còn bảo chúng ta không cần đưa tiền, nói chỉ cần chuẩn bị quà tặng là được, bởi vì đến lúc đó chơi trò “Rút thăm trao đổi quà”.

Chúng ta như vậy một phen tiền cũng không mang ra, hình như không được phép lắm, hơn nữa chúng ta với bạn học nàng không có quen biết a. Bất quá Hạo Minh nói đừng lo, mua món quà gì có giá trị là được rồi, như thế cũng được ha.

Thứ sáu... thế phải nhanh nhanh đi chọn quà thôi, Tỉnh Đồng bảo người tham gia tiệc đa phần là nữ sinh nha, như thế nói không chừng quà của ta khả năng sẽ bị nữ sinh ngẫu nhiên chọn lấy. Nếu như vậy... đây chính là lần đầu tiên ta mua quà tặng con gái đó a, thật không biết nên tặng gì mới thích hợp, chiều thứ tư không có tiết học, đến lúc đó hẹn Hạo Minh đi mua đi...

Thứ ba ngày 21 tháng 12

Ngày hôm nay tâm tình không tốt lắm... Không biết vì sao.

Tiểu thuyết viết rất không thuận lợi, chung quy không thể nào hạ bút, cảm giác được làm cái gì đều không dậy nổi tinh thần, hảo cam chịu... Thật lâu không có loại cảm giác này.[lần trước là bạn viết thư mà không đc người hồi đáp í]

Vì sao!

Phiền chết người đi được!

Hạo Minh tên kia vốn dĩ đối với nữ sinh rất lạnh lùng, nguyên lai trước đây đều là giả bộ a. Ngày hôm nay trong giờ học ngoại khóa chung, hắn đối với mấy người nữ sinh vừa nhường chỗ vừa chào hỏi họ, mấy nữ sinh này liên tiếp chuyển giấy cho hắn. Trước đây cũng có loại sự tình này, nhưng hắn đa phần đều lười xem, ngày hôm nay lại thấy hứng thú, ta mới động nó một tí, hắn như sợ ta nhìn lên nhanh nhanh giấu đi... Hơ, thật là kì lạ.

Ta thật không biết hắn đang bị cái gì kích động.

Thảm rồi, ngay cả viết nhật kí cũng không vừa ý, a!

Đáng ghét! Không thèm viết nữa.

Thứ tư ngày 22 tháng 12

Vừa cũng Hạo Minh đi dạo phố trở về, mua một cái dây đeo điện thoại, 45 đồng, rất là mắc a, làm từ thủy tinh màu vàng... Nữ sinh thực sự sẽ thích cái này sao? Vốn có ý định mua dây chuyền, như Hạo Minh nói tặng dây chuyền phải có nguyên nhân thích hợp thì họ mới chịu nhận, còn dây đeo điện thoại thì thích hợp với mọi người, tương đối an toàn hơn. Nghe hắn nói cũng có lí, hắn cũng mua quà rồi, ta không chú ý hắn mua cái gì, lúc hỏi hắn, hắn lại ra vẻ thần bí không chịu nói... Gần đây người này hình như có rất nhiều việc che giấu ta.

Lớp chúng ta ngày lễ giáng sinh cũng có làm tiệc tối, lần này sẽ không tổ chức cũng mấy khoa khác, mọi người ai tự lo nấy, bất quá như thế có rất nhiều thứ cần chuẩn bị công phu. May là ta không phải ban cán bộ, Hạo Minh thân là phó lớp trưởng tất nhiên là bận rộn, hắn phải lo việc âm thanh ở trên sân a.

Có một việc đáng được ăn mừng, bởi thời gian cấp bách, tất cả mọi người đều chưa giao bản thảo, nay hội văn học họp bàn, hội trường quyết định kéo dài thời hạn xuất bản tập san, đại khái phải chờ tới học kỳ sau lận. Thật tốt quá! Không cần mệt nhọc nữa!

Bởi thế, ta mấy ngày nay không có việc gì làm một thân nhẹ nhàng, có thể thỏa thích làm gì cũng được.

Ta hiện tại phi thường chờ mong đêm giáng sinh vào ngày mốt a!

Thứ năm ngày 23 tháng 12

Không có việc gì hay để viết.

Ngày mai là lễ giáng sinh rồi, có chút khẩn trương, đây chính là lần đầu tiên tham gia bữa tiệc có nhiều người không quen thế này còn khác phái nữa chứ, đến lúc đó nghìn vạn lần đừng có làm ra chuyện gì thất lễ.

Ấn... Ngày hôm nay gọi điện thoại về nhà, cũng không có gì đáng nói.

Được rồi, không viết nữa, đi ngủ sớm một chút, dưỡng sức!

Thứ sáu 24 tháng 12

Âm mưu!! Đây là âm mưu!!

Đáng hận a

!!!

Hảo mắt mặt!! Ta không muốn làm người nữa!!

Đi chết đây!! Ta tuyệt đối không thừa nhận!!

A a a a a a a a

~!!!!

Viết không nổi nữa!!

Ta tuyệt đối tuyệt đối sẽ không cho các người thực hiện được đâu!!

Hừ!!

12. Chương 12

Thứ bảy ngày 25 tháng 12

Viết thế nào bây giờ... Chính mình cũng khó mở miệng nói ra chuyện này...

Ai... Làm sao bây giờ? Ngày hôm nay chuyện cũng rất nhiều, căn bản nói dăm ba câu cũng không hết... Tích tụ lâu ngày bao giờ mới có thể viết đây...

Không được, tâm tình bây giờ rất khó chịu, còn chưa bình phục lại được.

Chờ ta tỉnh táo lại rồi viết sau đi...

Chủ Nhật ngày 26 tháng 12

Kỳ thực, ta không có tâm trạng mà viết, thế nhưng sự tình nhiều lắm, không muốn dồn nhiều thêm nữa...

Hiện tại tuy cảm giác được rất hoang đường, thế nhưng ta nghĩ, qua một thời gian ngắn giờ quay đầu lại nhìn, có thể cảm giác được căn bản không sao cả rồi.

Àn... chuyện quan trọng nhất ta muốn nói, ta rốt cục đã được “yêu” rồi, tất nhiên nhìn vào chữ này, chính mình cũng rất khó tin, về phần đối tượng... Ta thực sự không muốn thừa nhận... Chính là ta xấu hổ a...

Ai... Đổi lại cách nói đi... Ta mất đi một người bạn tốt, lại nhận được một người... xem như “bạn gái” đi... Àn nói thế này hình như hơi quá ... Thôi, quay về với sự thật đi chính là ta đã có người yêu... Là ai... Ai! Là hần! Dĩ nhiên là hần! Ta nhất định là đầu bị hỏng rồi! A ——!! Mấy ngày hôm trước ta còn rất kiên quyết cự tuyệt, vì sao ngày hôm nay lại như thế sáng khoái đáp ứng... Lẽ nào đúng theo như lời hần nói, chúng ta là “lưỡng tình tương duyệt” sao? A! Bảo ta sao có thể tiếp nhận đây!

Là do ta ngu a! Hần bày mưu tính kế ta trái lại còn bị mắc mưu a!

Kỳ thực hiện tại nhớ tới, chuyện ngày hôm nay nói không chừng cũng là kế hoạch của hần... Ai... Cho dù là như vậy, ta cũng không có biện pháp... Ai kêu ta đã thừa nhận rồi, không còn cách nào để quay đầu lại nữa...

Nói này giờ, ta vẫn chưa nói rõ người ta yêu là ai... Ai...

Đó là hần, chính là hần! Ta nói không nên lời a ——!! Hiện tại ngay cả viết tên của hần ta cũng run tay, quả thực là trăm mối cảm xúc ngổn ngang...

Chân Hạo Minh! Người tiểu tử này! Chính là người!

Cuối cùng cũng phải đối mặt... Về phần vì sao ta cùng hần biến thành cái loại này quan hệ, tất cả đều do cái bữa tiệc đêm Giáng sinh đáng chết đó mở đầu...

Nhớ tới lại khiến ta mất mặt... Quên đi... Ngày mai sẽ viết lại rõ ràng sau, bởi vì ta hiện tại tâm tình rất là lộn xộn...

Thứ hai ngày 27 tháng 12

Đội bóng rổ của bọn Hạo Minh đã tiến vào vòng tứ kết, hơn nữa còn là trạng thái dừng mãnh phi thường đem đối thủ vứt đi xa xa. Tên kia nói là bởi vì có “tình yêu” làm hần mạnh mẽ... Thực sự là mấy lời buồn nôn, mà ta nghe xong cư nhiên lại đỏ mặt, quả thực là ta nguyện ý chấp nhận hần rồi.

Ngày hôm nay hần tìm cơ muốn hôn ta... May là ta tránh thoát được. Không thể thoáng cái đã cho hần được voi đòi tiên nha, nếu không cuộc sống của ta sau này sẽ gian nan lắm.

Nhưng dù sao, cùng hấn kết giao cũng rất tốt a... Từ trước đã được hấn chăm sóc, giờ làm “bạn gái” cũng rất hạnh phúc, chỉ là không nghĩ tới hấn sẽ chọn ta làm “bạn trai” ... Càng nói càng rối loạn, ta rốt cuộc muốn nói cái gì a...

Ngày hôm nay hấn vừa kín đáo tặng ta một cái điện thoại di động, còn bắt ta nhất định phải nhận a, dù sao món quà này cũng rất giá trị, ta bắt quá tặng lại hấn một cái dây đeo điện thoại nhỏ, ta cũng không phải là không xấu hổ dù gì cái điện thoại đó cũng mắc gấp chục lần cái dây đeo này, ta da mặt còn không có dày tới trình đó a. Ai ngờ da mặt của hấn quả thật rất dày, nói cái gì muốn ta “lấy thân báo đáp” ... Tôi địa ngục đi! Nghĩ ta là người như thế nào! Đợi mười năm nữa đi! Ta sẽ không nhanh như vậy đã bị người “ăn sạch vào bụng” đâu!

Mới đọc lại những trang nhật kí trước kia, phát hiện ta thật sự rất không nhạy bén... Kỳ thực hấn biểu hiện rất rõ ràng rồi a, ta nhưng một điểm cảm giác cũng không có...

Ta hiện tại rất phiền não, ta rốt cuộc là nên hảo hảo “hồi báo” hấn, hay hung hăng “trả thù” hấn đây...

Hay là hồi báo... Bởi vì hấn thích ta lâu như vậy, vẫn như thế chiều cổ ta... (bắt quá ta tuyệt đối sẽ không lấy thân báo đáp đâu!)

Về phần trả thù... Ai kêu hấn tính kế ta! Lại còn làm ta mất mặt trước nhiều người như vậy!

Ai! Phiền chết đi được! Không muốn nghĩ nữa!

Ai sao cái quan trọng là đêm giáng sinh đó bạn thụ (tác giả) lại chẳng nói rõ ra cho bà con hủ nữ nó xem *khóc* dù rằng đại khái cũng đoán được cơ mà muốn xem trực tiếp a >_

13. Chương 13

Thứ ba ngày 28 tháng 12

Bây giờ là lúc nên viết lại chuyện xảy ra vào bữa tiệc tối hôm đó rồi, tuy rằng rất mất mặt, thế nhưng đây là chuyện có ảnh hưởng lớn đối với ta nên cần phải ghi lại.

Đầu tiên, ta muốn nói rõ một điểm, bữa tiệc tối hôm đó, căn bản là một “âm mưu”! Tất cả mọi người liên hợp lại để gạt một mình ta! Hừ, lúc nào ta trở nên hết sức quan trọng như thế rồi. Mà điều làm ta phẫn hận nhất chính là...Hết thấy đều là do Tĩnh Đồng bày ra! Còn ta thì lại rất tín nhiệm nàng mới đau chứ!

Ai... Bắt quá hiện tại đã không còn tức giận nữa rồi, nói cho cùng nàng cũng chỉ là muốn giúp ta.

Như vậy, giờ đây ta sẽ đem chuyện từ đầu tới cuối kể rõ chi tiết một lần nữa.

Ngày đó khoảng 8 giờ, ta cùng Hạo Minh đón taxi đi tới “quán bar Lệ Tinh”. (ta trước đó cũng có hoài nghi, quán bar kiêm sàn nhảy cao cấp này một đêm tiền thuê ước chừng lên tới một nghìn đồng a! Tĩnh Đồng các nàng này vừa tốt nghiệp đang đi làm công thể nào có nhiều tiền như vậy được, sau lại mới biết được chính là Hạo Minh nhờ vào quan hệ của anh rể hấn là kiểm sát viện trưởng giúp bọn hấn thuê chỗ này, hết thấy đều là do người kia dựng lên thế mà ta không nhận ra!)

Chúng ta vừa vào đã rút thăm, dùng để quyết định bạn nhảy đêm đó. Ta rất “trùng hợp” ngẫu nhiên bốc trúng Tĩnh Đồng, (âm mưu! Đây cũng là âm mưu!) mà Hạo Minh tiểu tử kia ngẫu nhiên chọn lấy một người đẹp mắt ngọc mày ngài. (nữ sinh kia nhất định cũng là đồng lõa, kỳ thực ở đây đại đa số mọi người đều là đồng phạm... Ta ngốc đến không hề hay biết...)

Lúc mới bắt đầu tiệc tối, Hạo Minh kia cùng cô gái đó phi thường thân thiết, kỳ thật mục đích chính là muốn khơi mào ta “ghen tuông” ... Ta ngu ngốc a! cứ như thế từng bước từng bước bị sập bẫy! Biểu hiện của ta khi đó thật sự là không muốn nhớ lại, đúng là ta phi thường chú ý, luôn nhìn nhìn chăm chăm vào hai người bọn hấn, bọn họ có hành vi gì đều làm ta căng thẳng... Bộ dáng khi đó khẳng định đều bị Tĩnh Đồng lưu lại trong mắt rồi. Sau đó khiêu vũ thấy bọn họ tình tứ thân mật vừa ôm thắt lưng vừa cười vừa nói, ta giống như một ” thê tử đang ghen” a (đây là Tĩnh Đồng dùng để hình dung ta, ta nhất quyết không muốn

thừa nhận...), vẫn trừng trừng nữ sinh kia, ngực tức giận đến muốn chết... Ta mất mặt a... Không muốn nói nữa!

Đến khi gần kết thúc, người điều khiển chương trình nói muốn chọn ra “cặp đôi đẹp nhất” đêm đó. Đường nhiên là Hạo Minh cùng nữ sinh kia được mọi người (ngoại trừ ta) ủng hộ, cuối cùng bọn họ thắng. Bọn họ lên sân khấu vừa phát biểu cảm xúc khi đoạt giải vừa nói về ấn tượng của đối phương trong lòng mình, cảnh đó giống như là một cặp tình nhân thực thụ. Ta rất cực chịu không nổi, muốn bỏ đi, Tỉnh Đồng nhanh tay kéo ta lại, nói vài lời an ủi ta. Ai... Nếu như lúc đó ta có thể kiên cường, bọn họ sẽ không như vậy vui vẻ xướng hát, bỏ đi hiện tại nói cái gì cũng là uống công...

Tiếp theo, người điều khiển chương trình hỏi bọn hắn có thể hay không cùng nhau kết giao, Hạo Minh rất cực ra tuyệt chiêu... Hắn nói: “Không có khả năng, bởi vì ta đã có người ta thích.” (lời hắn nói, ta mỗi chữ mỗi câu đều nhớ kỹ thanh thanh sở sở a)

Trái tim ta khi đó bắt đầu nhảy loạn không ngừng, đây là báo hiệu không an toàn a, ta lại không biết...

Sau đó, người điều khiển chương trình “rất thuận theo tự nhiên” nói: “Thật là đáng tiếc, không biết ai là người vinh hạnh như thế? Có thể được chàng hoàng tử bạch mã này coi trọng.” (không có nhớ chính xác lời tên đó nói lắm, nhưng mà ý tứ thì là như thế)

Hạo Minh nói ra một tràng “tỏ tình” (ta dám khẳng định! Hắn khi đó thật sự là đang nhìn ta mà nói!).

“Người kia ta thích hắn đã rất lâu rồi, ngay từ đầu ta cho rằng mình với hắn chỉ là bạn bè, sau lại thấy có người theo đuổi hắn, ta mới phát hiện tâm ý của mình. Ta thích hắn... Mặc kệ bất luận nguyên nhân gì, đều là ta thích hắn... (trời ạ! Buồn nôn chết đi được! Hắn cư nhiên trước mặt nhiều người như vậy nói không hệt hơi mặt không đổi sắc mà phun ra những câu đáng xấu hổ như thế!) “

Lúc đó ta phản ứng như thế nào? Không có nhớ rõ nữa, chính là đứng ở đó trái tim điên cuồng đập không ngừng.

Trò hay còn đang ở phía sau a...

Hắn nói tiếp: “Người kia, ngày hôm nay cũng đang ở đây.”

Phía dưới mọi người bắt đầu rộn ràng bàn tán. Có người đã lộ ra sơ hở, len lén chỉ chỉ vào người ta, ta nhưng bởi vì rất kinh ngạc, hoàn toàn không phát hiện ra, chỉ là ngực không ngừng nghĩ, rốt cuộc là ai?

Hắn tiếp tục ra chiêu ——

“Ta trước đây không dám hướng hắn biểu lộ, bởi vì ta sợ hắn cự tuyệt ta, ngay cả bạn hữu cũng sẽ không làm nữa... Thế nhưng ta hiện tại biết, tiểu ngu ngốc kia cũng là thích ta, bất quá hắn giống như ta trước đây, còn chưa có nhận ra rõ cảm tình của mình.”

Đúng vậy, ta là đồ ngu... Ai kêu người xem trọng tên ngu ngốc như ta...

Kế tiếp, ác mộng bắt đầu! Hắn từ trên sân khấu bước xuống, như một nam diễn viên xuất sắc, không bận tâm ánh nhìn của mọi người hướng ta đi tới. Ta vì sao không chạy đi! Ta không muốn thừa nhận chính mình lúc đó cũng là rất mong chờ!

Ta khi đó cả người phát run, bởi vì ta hình như ngay cả não cũng bị cháy hỏng rồi.

Hắn... Hắn nắm lấy tay ta, “tình cảm chân thành” mà nói:

“Tử Văn, ta thích người.”

Chịu không nổi nữa rồi! Ta... Ta sao khi đó không té xỉu đi cho rồi!

Hắn để bày tỏ tâm ý của mình, cứ như vậy... Như vậy... Làm trò cho hơn năm mươi người có mặt ở đây xem...

A a a a a a a ——!!

Nhớ lại thật là mất mặt! Ta không muốn làm người nữa!

Hắn... Hắn... Cúi sát xuống! Cúi xuống thật sát!

Nụ hôn đầu tiên của ta... Vì sao!

Cảm giác đó bây giờ vẫn còn lưu lại trên môi ta... A! Thật là xấu hổ! Không nên suy nghĩ về cái đó nữa!

Sau đó... Sau đó! Mọi người một điểm cũng không kinh ngạc! Nhìn một người nam nhân hướng tới một người nam nhân khác tỏ tình, nhìn một người nam nhân hôn môi một người nam nhân khác, thực sự, một điểm cũng không kinh ngạc! Xã hội từ lúc nào đã thoáng như vậy thế!

Bọn họ còn rất nể tình vỗ tay nồng nhiệt, có người còn huýt sáo ủng hộ nữa mới ghê! Các người đem ta ra đùa giỡn hả!

Ta sợ đến hai chân như nhũn ra, cái gì cũng nói không nên lời. Hắn coi như còn có lương tâm, thừa dịp ta đang ngẩn ngơ đem ta cách li khỏi hiện trường, bất quá hắn không phải đem ta ra để ta ổn định tâm trạng, mà là muốn ép ta “đi vào khuôn khổ”!

Ta vừa ra ngoài cửa mới đang phản kháng hắn, kết quả hắn còn rất “thành khẩn” hỏi ta.

“Người cũng là thích ta, vì sao không thừa nhận?”

Ta khi đó đương nhiên không thừa nhận a! Bỗng nhiên như vậy bị người ta tính kế! Trước mặt mọi người bị cưỡng hôn! Ta tức giận còn không kịp! Bất quá, nói không chừng kỳ thực ta nội tâm vẫn có chút cao hứng... Bất quá khi đó vì tính trẻ con nên không chịu thừa nhận...

Đúng là họa vô đơn chí lúc này Tĩnh Đồng chạy lại đến, kể với hắn hồi nãy ta là như thế nào như thế nào ăn nhiều dấm chua, đối Hạo Minh để ý ra sao.

Lúc này ta mới hoàn toàn ý thức được —— bữa tiệc đêm nay cùng với mấy việc trước kia đều là một âm mưu! Trời ạ! Ta cứ nhiên không có hay biết gì!

Nguyên lai bọn họ đã bày ra từ hai tuần trước! Thời gian đại khái chính là Hạo Minh mấy ngày nay trở nên kì quái. Đó là do Tĩnh Đồng nói cho hắn biết là ta cũng thích hắn.

Ai... Còn một đoạn dài nữa, còn rất nhiều chuyện ta vẫn chưa kể hết...

Đã mười hai giờ rồi... Ngày mai kể tiếp vậy...

Hảo dài nga~~ nhưng mà đúng là ko phụ lòng người

hắc hắc mới trước đó còn đang oán hận tác giả đại nhân vì sao ko nói rõ ra chuyện đêm Giáng sinh giờ thì hay rồi hì hì xấu hổ quá XD

14. Chương 14

Thứ tư ngày 29 tháng 12

Bọn Hạo Minh cuối cùng đã thua... Không có biện pháp, đối thủ quá mạnh, chính là đội đại học trường thể thao a, bọn họ là quán quân trong giới đó.

Nhìn hắn cũng không phải bộ dáng thương tâm, ta đỡ phải cố gắng an ủi hắn, mà nói đúng hơn người cần an ủi là ta đây nè...

Ta rốt cuộc bị bao nhiêu người lừa dối rồi! Ta thật muốn rống to —— tất cả mọi người đều là kẻ lừa gạt!

Tĩnh Đồng là kẻ lừa gạt! Đội trưởng đội bóng rổ cũng là tên lừa người! Khiết, Doanh mấy người cũng là tên lừa đảo(đây là hai người bạn thời cao trung – muốn biết rõ hay quay về

Tất cả mọi người đều đang nhìn ta mà cười, a

!!! Hồn trưởng!

Ai...

Có lẽ nên viết tiếp phần của ngày hôm qua đi...

Tình Đồng nàng hình như đối với “đồng chí” rất miễn cảm, nàng tự xưng mình là “đồng nghiệp nữ” ... Có ý tứ gì a...? Mặc kệ đi, dù sao cũng là nàng một tay tác hợp chúng ta.

Ngày thứ hai sau bữa tiệc tối đó, cũng là sáng sớm ngày lễ giáng sinh(25-12), nàng chạy tới trường học tìm ta. Ta khi đó còn đối với Hạo Minh tức giận muốn chết, không chịu nói chuyện với hắn, hắn cứ tò tò đi theo ta ta cũng không thèm để ý đến, sau đó Tình Đồng đi tới, hắn mới rời đi một chút, để cho Tình Đồng “khai thông” ta.

Nàng nói khi ta lần đầu tiên cùng nàng tâm sự, nàng đã hoài nghi ta đối với Hạo Minh chính là quan hệ kia, bất quá khi đó còn không dám khẳng định. Lúc ta giới thiệu cho bọn họ làm quen, nàng nói Hạo Minh khi đó dùng ánh mắt chết người trừng nàng, nàng mới hoàn toàn minh bạch. (kỳ quái, ta khi đó ngay cả một điểm cũng không phát hiện...) sau đó qua vài ngày, Hạo Minh chủ động đi tìm nàng “đàm phán” ... Nói chuyện gì hả? Chính là... Ai, tiểu tử kia sợ ta bị “cướp đi”, thực sự là là hắn mặt rất dày mà...

Nàng nhân đó hướng hắn công bố tâm ý của ta, sau đó, chính là mấy ngày nay, tên kia như mới trúng số, cười đến toe toe.

Để có thể khiến ta “tự chui đầu vào rọ” (đem ta làm mánh thú rồi...), nàng nói Hạo Minh trước tiên nên bình tĩnh, để lộ một vài động tác mờ ám kích thích ta... Ví dụ như cố ý cùng nữ sinh thân thiết...

Nữ nhân thực sự đáng sợ a...

Vì thế khi đó, người Hạo Minh thường xuyên nhấn tin chính là nàng, hắn mỗi ngày đều hướng nàng báo cáo lại tình trạng của ta, hắn vì như thế mới mang theo điện thoại di động. Thực sự là bị hai người này đánh bại rồi... Quả thực như đang hoạt động gián điệp a.

Tiếp đó còn tận lực bày ra bữa tiệc đêm giáng sinh... Tất cả mọi người tham gia đều là đồng phạm... Ta sau này làm sao làm người được đây a...

Nàng nói mấy cái này đơn giản là để cho ta biết, Hạo Minh vì ta đã như thế nào dụng tâm lương khổ(lao tâm khổ tứ), đáng tiếc ta khi đó nghe xong chỉ có phần nộ, bị lừa dối tất nhiên là phải phần nộ, bất quá sau này tỉnh táo lại, chính nghĩ có điểm cảm động... Bất quá chỉ có một chút mà thôi, thật sự.

Hạo Minh nói hắn vốn định mau nhanh hướng ta tỏ tình, chỉ sợ ta sẽ tử cớ chết không chấp nhận, để cho ta “suốt đời khó quên”, mới quyết định dùng phương thức này... Thật đúng là suốt đời khó quên được...

Ta lúc đó như thế nào đều không thừa nhận mình thích hắn, bọn họ liền đem mấy chứng cứ ta ghen ra nói, ta chính là không nhìn nhận! Chết cũng không nhận! Chính là không cho các người thực hiện được!

Ta khi đó thật là một con người kiên định đúng không?... Đáng tiếc, chuyện xảy ra sau đó, đã một lần nữa chứng minh ta là một nam nhân không có lập trường, hơn nữa còn là một nam nhân rất dễ dàng rút lui...

Vào đêm ngày hôm đó, chính là đêm Noen(đây là 25-12), trường chúng ta mở tiệc tối. (ta hiện tại đối với tiệc tối có điểm sợ hãi, khẳng định sẽ không có chuyện tốt phát sinh)

Trước đây không phải có một nữ sinh hay bám lấy Hạo Minh sao? (lại còn mạnh mẽ hôn hắn nhớ tới lại sinh khí!)(*)hiện tại đã biết nàng là thuộc khoa hóa, nàng đêm đó cũng chạy tới tìm Hạo Minh, tiệc tối còn chưa có xong nàng đã gọi hắn ra ngoài, ta vẫn là nhìn không được chạy đi theo xem... Nàng nói muốn tặng quà, Hạo Minh đương nhiên không nhận, mắt thấy nàng một phen muốn nhào vào người hắn, ta vội vàng lao tới...

Sau đó, tất cả đều phát triển theo như ý muốn của Hạo Minh, ta đã làm một chuyện quá sức điên cuồng... Bây giờ còn hối hận đây. Ta rất sợ Hạo Minh sẽ bị cướp đi, làm trò của mấy đứa con gái chạy tới ôm hắn... Nói nói mấy câu... Hiện tại nghĩ thực sự khó có thể mở miệng... Đó là... “Hắn là của ta!” ...Thật sự là buồn nôn... Ai! Mất mặt! Không đề cập tới nữa!

Nữ sinh kia xám mặt chạy đi mất, sau đó tiểu tử kia giống như ăn phải mật ong, thực sự chịu không nổi hắn há mồm mở to mắt như thế.

Sau đó hắn mang món quà đêm giáng sinh lấy ra, chính là muốn tặng ta một cái điện thoại di động, ta làm sao có thể nhận được a? Hắn nói ta đem dây đeo điện thoại đó tặng lại cho hắn, hừ! Nguyên lai hắn ngày

đó chính là giúp chính mình chọn quà, thủy tinh màu vàng cùng điện thoại của hắn quả thật rất xứng đôi, ta thực sự là hậu tri hậu giác(không có tinh ý).

Ta đưa dây đeo điện thoại đó tặng cho hắn rồi, bất quá đến bây giờ còn chưa chịu nhận điện thoại hắn tặng.

Ngày hôm sau, ta như thế không minh bạch đã theo hắn đáp ứng làm người yêu của nhau...

Đã phát triển đến như thế, ta còn biết nói gì...

Ngày hôm nay tới sân bóng rổ cổ vũ hắn, đội trưởng của hắn chạy tới chúc mừng ta... Xem ra y đã sớm biết. Khi ấy ta oán giận Hạo Minh miệng rộng, đem chuyện của chúng ta đi khắp nơi tuyên bố, hắn bảo hắn không có nói những người đó chính là tự phát giác, hắn còn chỉ trích ngược lại ta, nói hầu như toàn bộ thế giới đều biết tâm ý của hắn, chỉ có ta khờ khờ không biết. Toàn bộ thế giới? Không đến nỗi kinh khủng như thế nha! Hắn nói cho ta biết, Khiết Oánh bọn họ thì không cần phải nói rồi, mấy đứa bạn hồi cao trung đều đã biết hết, tỷ tỷ hắn thấy ta vài lần là đã biết rồi (tỷ hắn thật đúng là “khai sáng”), rốt cuộc có bao nhiêu người biết đây... Ta không dám suy nghĩ nữa...

Còn hai ngày nữa là tới tết dương lịch rồi, phải về nhà thôi, chuyện này đương nhiên không thể nói cho mẹ biết... Không biết được khi mẹ biết sẽ có phản ứng như thế nào... Thôi thì đừng nghĩ nữa...

Viết rất dài rồi, không viết nữa.

Thứ năm ngày 30 tháng 12

Ngày mốt được nghỉ rồi, nghỉ liên tiếp ba ngày luôn.

Một năm này thật sự là nhiều chuyện phát sinh a... Hồi tưởng lại chuyện cũ, thực sự là cảm khái vô hạn. Ta bắt đầu trở nên đa sầu đa cảm từ khi nào thế này...

Cuốn nhật kí này cũng chỉ còn lại vài tờ, cũng là lúc nên đi mua một cuốn mới rồi.

Ngày hôm nay coi như yên bình, bởi ngày nghỉ sắp tới, tất cả mọi người đều lòng tràn đầy chờ mong.

Ta gần đây thần kinh trở nên nhạy cảm, luôn sợ chuyện ta với Hạo Minh sẽ bị đưa ra ánh sáng, bất quá hắn nói ta đừng lo, kỳ thực trong trường học của chúng ta cũng có vài người đồng tính luyến ái, bọn họ đều là quang minh chính đại, có hai đàn anh còn cùng nhau ra ngoài thuê phòng xây cái tổ riêng. Đúng là được mở mang tầm mắt... Xem ra ta là rất lạc hậu rồi.

Hắn còn nửa thật nửa giỡn mà nói, học kỳ sau chúng ta cũng đi thuê phòng ở chung đi. Ta tuyệt đối không được a! Chúng ta chính thức quen nhau mới vài ngày, không thể thoáng cái tiến triển quá nhanh. Hắn lại bủn rủn bảo chúng ta quen nhau đã được 7 năm rồi, đáng lẽ sớm nên làm như vậy... Hắn nói cứ như cô vợ trẻ đang kể lể a?

Dù sao đi nữa cũng là không được, chúng ta vẫn còn là học sinh, còn đang phải dùng tiền của ba mẹ, không nên như thế xa xỉ.

Ngày hôm nay hắn vừa bắt ta nhận điện thoại di động a, hay là nên nhận đi.

Thứ sáu ngày 31 tháng 12

Ta hiện tại đã về đến nhà rồi, ngồi xe mét mỗi quá a... Cũng còn may mắn, có thể đi nhờ xe trở về, đỡ được một ít tiền đi xe.

Chiều hôm nay trường cho tan học sớm, tỷ tỷ cùng tỷ phụ của hắn cũng phải về quê ăn tết, liền lái xe tới trường học chở chúng ta cùng nhau trở về. Lần này coi như tốt, ta không có nôn, chỉ là có điểm choáng váng đầu.

Ngày mai muốn tới nhà hắn bồi mẹ hắn cùng ăn sáng, nên ta phải đi ngủ sớm đây.

Chủ Nhật ngày 2 tháng 1

Ta hiện tại... Chính là đang yếu ớt nằm trên giường mà viết trang nhật kí này đây... Ô... Thật là khó chịu!!

Chân Hạo Minh người tên này đáng bị ngũ mã phanh thây!! Đại lừa đảo! Ta nguyện rửa người!

Cái gì sẽ không đau! Đau nhức chết ta rồi! Sớm biết thế này ta thà chết chứ không chịu khuất phục! Dem ta lừa gạt đến nhà hấn qua đêm, còn nói sẽ không đổi ta làm cái gì! Ai biết ba mẹ hấn đi du lịch ở ngoài rồi! Cư nhiên thừa lúc ta đang tắm mà phục kích! Cánh cửa làm gì có thể trùng hợp như vậy bị khóa lại không mở được! Cái này căn bản là đã chủ mưu từ lâu rồi!

Vì sao! Mới một tuần thôi mà! Vì sao việc đời đã trở nên thay đổi! Vì sao ta lại xui xẻo thế này!

Ồ... Sách vở đều là gạt người... Đau nhức chết ta rồi! Không lẽ mấy ngày tiếp ta chỉ có thể nằm sấp mà ngủ? Không nên a! Thật là khó chịu!

Ngày hôm nay sáng sớm vừa tỉnh lại, ta còn tưởng rằng mình đã chết, cả người khớp xương đều đau nhức, vì sao chỉ có hấn thoải mái! Ta một điểm cũng không hưởng thụ! Chỉ có cảm giác đau nhức!

Tức chết người đi được! Lần sau tuyệt đối không thể nhượng hấn nằm trên nữa! Người đi chết đi!

Đã hết giấy rồi, trang cuối cùng lại viết về tình trạng thâm này, ai... Hảo đầu bắt hảo vĩ (đầu xuôi đuôi không lọt), quên đi. Cuốn nhật kí này dừng ở đây.

(*) nguyên lai khi đó là hôn, thế mà ta lại edit là “ôm” thật sự là có lỗi vs nàng đó quá (cơ hội ngàn năm có một mà) sẽ sửa lại ngay đây ^^

(hoàn)

—————oOo—————

Bạn thụ rất cuộc đã bị ăn rồi

công thành danh toại rồi nhá ;))

Cuối cùng cũng đã hoàn???? cảm ơn các bạn đã quan tâm theo dõi (nghe cứ như kết thúc thời sự í)

Kamsa

cúi đầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-nhat-ki>